د ښاپېرۍ ورغوی

د شعرونو درېیمه مجموعه

پیر محمد کاروان

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه:
د کتاب نوم　د ښاپېرۍ ورغوی
ویناوال　پیر محمد کاروان
خپرندوی　دانش خپرندویه ټولنه
د خپرېدو نېټه　تله ۱۳۹۷ هجري لمریز کال
د چاپ شمیر　۱۰۰۰ ټوکه
د پښتۍ انځور　استاد محمد خسن پاوند
د عنوان لیک　استاد قمرالدین چشتي
کمپوز او ډیزاین　محمد ابراهیم امیري

یادونه

له ډیر ګران ورور محمد ابراهیم امیري نه یوه دنیا مننه چې د ښاپېرۍ ورغوي ته یې کتابي بڼه ورکړه.

د انتیر نیټ په مخ اوډ نکی : سمسور حبیبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ زما همزولې

نه پوهیږم چې څومره شاعر یم او څومره نه. زه چې اوس د خپل تیر ژوند په خاص ډول د ماشومتوب شپې را یادوم ، نو خپل ځان له اوس نه زیات په ماشومتوب کې راته ښه شاعر وبریښي. همدا اوس هم د اوسنیو شپو ، تراژیدیو ، خوښیو او ښکلاوو د ښې انځورونې لپاره د خپل تیر ژوند په تیره بیا د ماشومتوب رنګینې شپې په پور را اخلم او د خپل شعر د کورګي سندریز دیوالونه ترې جوړوم. په ماشومتوب کې چې د تورو او کلماتو خاپیرۍ مې په حکم کې نه وې ، نو د ماشوم شاعرانه کیفیت خو مې په حکم کې و. د ښا پیریانو کیسې مې دومره ریښتیا ګڼلې چې د شپې به مې په خوبونو لیدې. په خپل ماشوم ذهن او خیال کې به مې یوه ښاپیرۍ جوړوله او ما به وې چې د اوسپنې څپلې به وروپسې زړوم. په ځنګل کې یو ناست ملنګ به اسم اعظم را ښیې ، دعا به راته کوې او بیا به د ښاپیریو جامې په لاس راځې.

په ماشومتوب کې له فطرت او تخیل سره له تصنع او عقل نه پاکه مینه کیږي او همدا مینه د سړي راتلونکې هم جوړوي.
کورنی چاپیریال هم د ماشوم په راتلونکي اغیز لري. که څه هم نه مې پلار شاعر و او نه مې مور شاعره وه ، خو بیا هم مور او پلار مې ماته ډیر شاعرانه کیښتونه را ښښلي دي.
زما د مور د ماشومتوب او ځوانۍ ټول ژوند په غمونو او تراژیدیو کې تیر وشی دی. تراژیدي مې له مور نه په میراث وړې ده او تر ننه د تراژیدي هنر سره مینه لرم. تراژیدي موسیقي مې خوښیږي، تراژیدي فلمونه ، افسانې ناولونه او شعرونه مې خوښیږي. زما د مور څلور ورونه یو په بل پسې مړ شوي وو. کله چې زه لږ غټې شوم ، نو مور به مې د نورو افسانو تر څنګه د خپلو ورونو د مرګونو کیسې راته کولې. له کیسې وروسته به مې مور وژړل ، ما به مې مور ښکلوله او زارۍ به مې ورته کولي چې بس دی ، مورې مه ژاړه. کله کله به مور د خپلووروونو په یاد یوه نیمه لنډۍ په غلي اواز ویله. د مور اواز به پر ما خوږ لګیده او ما ته به یې ژړا راوسته. ما مخکې وویل چې زه په ماشومتوب کې په تورو او کلماتو لاسبری نه وم ، کنه کنه ډیر کیفتونه به مې د تورو او او کلماتو په زور شاعرانه کړې وای. یوه خاطره درته لیکم چې شعر ته ډیره ورته ده:
_مور مې ددویم پوړ په کوټه کې را ته ټال جوړ کړی و ، زه به په ټال کې زنګیدم. د دویم پوړ د کوټې له کړکۍ نه به مې مخامخ غرونو ته کتل. مخامخ غرونه به هم زنګیدل . زه نه پوهیدم چې دا غورنه څنګه زانګي ؟
کله به چې زه له ټال نه را کوز شوم. دوی به هم ځای پر ځای و دریدل. یوه ورځ نری نری باران وریدلی و. زه په ټل کې زنګیدم. نا څاپا مې مخامخ غرونو ته پام شو. د غرونو پر لمن د بوډۍ ټال (شنه زرغونه) غوړیدلی و. غرونه زنګیدل. ما له ځانه سره وویل چې دا به د غرورنو ټال وي او غرونه به په دې ټال کې زانګي. پر غرونو را خوره شنه زرغونه مې د غرونو ټال باله .
په همدې ډول له عجیبو شاعرانه کیفتونو سرا را لویدم. پلار مې ډیر دینداره او امانتداره سړی دی. ډیر وخت به په نیمه شپه کې د تهجد لمانځه ته پاڅیده. کله کله به یې زه هم له ځان سره پاڅولم. د نیمې شپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپټيا او د ستورو ځلا به را باندې ډېره ښه لګېده . کله کله به يې په اسمان کې هغه نژدې شوي ستوري را وښودل . يو ستورى به غټ تک سپين و . پلار به مې ويل چې دا ليلا ده. بل ستورى به د سپين غټ ستوري نه لږ وړوکى او سوربخون رنګ يې و . پلار به مې ويل چې دا مجنون دى. دوى دواړه يو پر بل مين وو او دواړه د خداى په قدرتونو اسمان ته ختلي دي . دوي په کال کې يو ځل سره غېږې ورکوي او که چا غېږ په غېږ يو ځاى سره وليدل. چې هر سوال يې له خداى پاک نه وکړ ، سوال يې قبلوي. ما به هم په زړه کې ويل چې ښه که غېږ په غېږ يې ووينم. نو کوم سوال به له خدايه کوم ؟ سوال به مې نه خوښېده. په دې سوچونو کې به خوب وړى وم.پلار به مې د شاتو له مچيو سره ډېره مينه لرله. کله به چې ژمى تير شو. زموږ کډې به د غرونو باندېو ته تلې . زموږ غرونه د ښېرېو په ګڼو ځنګلونو پټ دي. ځيني د نښترو ځنګلونه هم لري. پلار به مې د ځنګل په لمن کې د اوبو پر غاړه د شاتو مچۍ ځارلې. د اوبو غاړې ته به يوه يوه مچۍ راتله اوبه به يې په خوله کې اخيستې او د ښېرېو په ځنګل به ور ننوته . پلار به مې هغه ځاى معلوم کړ. بيا به د ښېرېو په ځنګل کې پسې ګرځيدو. کله نا کله به مو ښېرېو په يوه لويه ونه کې د شاتو د مچيو کور پيدا کړ . مچۍ به د لمر د وړانګو په غېږ کې لکه ګرځندې سپرغۍ د لويې ونې سوري ته ننوتې او ځينې به ترې راوتې. دا انځور اوس هم زما په ذهن کې ژوندى دى او اوس هم دا ښکلا په لفظونو کې نه شم نغښتلاى. پلار به مې د ښېرې لويه ونه د شاتو پسې سورى کړه . تختې تختې شات به پکې وو . د شاتو د مچيو په ټوپکي کې به يې ګوتې وهلې يوې نيمې به پر ګوتو او لاسونو و چيچه ، خو د پلار به مې هيڅ چرت هم نه خرابيده. کله به يې چې پر مخ او يا د سترګو سره نژدې وچيچه. نو ماته به يې ويل چې دا لشې يې را وباسه. ما به لشې ترې را وويستې. کله به چې زه د شاتو مچيو وچيچلم ، نو ما به ژړل. پلار به مې راته ويل چې ستنه يې درته ولګوله. دا د هر مرض دارو دي.پلار به مې د مچيو په مينځ کې يوه اوږده زرينه مچۍ پيدا کړه ماته به يې راکړه ويل به يې چې ورو ورو يې په ګوتو کې ونيسه دا ملېکه ده او چيچل نه کوي. ما به ملېکه ورو په ګوتو کې ونيوه . ځومره پسته وه . زړه به مې يو ډول پرې خوږ شو. پلار به مې د واسکټ له جيبه کوچنۍ بياتي را واخيسته او د ملېکې وزرونه به يې يرې کړل. بيا به يې د شاتو کندو ته واچوله. د شاتو د کندو سر به يې خلاص پرېښود . مچيو به د شاتو د کندو پر سر ګرځنى کول او ډلې ډلې به د کندو ګيډې ته ورننوتې. په يوه شېبه کې ټولې مچۍ د شاتو کندو ته ننوتې. د شاتو د کندو سر به يې وتاړه. د مچۍ له کور نه به يې د شاتو تختې را پرې کړې. ماته به يې يوه کوچنۍ تخته شات را کړل. چې دوه درې ټوټې به مې وخوړل . موږ به يې کړم. يوه شيبه وروسته به شاتو ترى کړم. د ځنګل په لمنه کې به پر يخه چينه څملاستم او يخې اوبه به مې وڅښلې. پلار به مې له شاتو ديګۍ ډک کړ او له ځنګله به رووان شوو. پر لاره به خوشحاله خوشحاله را تلو . زما مخ به د شاتو د مچيو له لشو نه پړسيدلى و ، سترګې به مې تنګې شوې وې. پلار به مې مخ ته هنداره راته ونيوه . ما به د ځان پورې خندل. د هر څه په باره کې به مې له پلاره پوښتنې کولې. له پلاره به مې پوښتنه وکړه چې د شاتو مچۍ شات څنګه جوړوي ؟ پلار به مې راته وويل : مچۍ ګلان په ځانګو کې راوړي. دننه په صندوق يا کندو کې يې پانې پانې ږدي. د ګلونو د پاڼو د پاسه ملکه ورو ورو ګرځي. له کومو ګلپاڼو نه چې ملکه تيريږي ، هغه ګلپاڼې په شاتو بدليږي.
زموږ د کور په هره کوټه کې دوه يا درې د شاتو صندوقونه چې موږ يې ټمبکي بولو وو . زموږ کورته به له سهاره تر مازديګره مچيو په وزرونو کې رنګا رنګ ګلان راوړل. ګلپاڼې په ځانګونو کې مچۍ ډېرې ښکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري. زه د دويم پوړ په کوټه کې ويده کيدم.، او زما کټ د شاتو د مچيو له ټمبکي سره جوخت ايښی و. د شپې به مې له کړکۍ نه د ستورو ډک اسمان کوت. د ليلا او مجنون ستوري به مې کتل چې څومره سره نژدې شوي دي ؟ بيا به مې د شاتو د مچيو زمزمو ته غوږ کيښود.

کله کله به مې د ټمبکي تخته ورو په څپيړه ووهله. د شاتو د مچيو زوږ او زمزمې به لا پسې ډيرې شوې . ما به زړه کې ويل چې اوس به په ډيرو ګلپاڼو له پاسه ملښکه تيره شوې وي او اوس به ډيرې ګلپاڼې په شاتو اوښتې وې. په زړه کې به مې را وګرځيدل ، کاشکي زه د شاتو ملښکه وای چې ګلپاڼې مې په شاتو بدلولای.

پلار مې د شاتو د مچيو په باره کې دا هم راته ويلي وو چې دوی ډيرې اصيلي دي. په کوم کور کې چې بې دينې او بې اتفاقي راشي اويا ظالم پاچا پر وطن واکمن شي ، نو دوی له هغه کوره ځنګل ته ځي. د شاتو مچيو د ښکلي پيغمبر(ص) د ژړا تاب نه درلود . د پيغمبر (ص) اوښکې يې وڅښښلې او لوی خدای(ج) د شاتو جوړول پرې ولورول. پلار مې ويلي وو چې د شاتو د مچيو د ساتلو لپاره بايد په زړونو کې پاکي او تقدس وساتو . دا خبرې مې له پلاره اوريدې او زما په ياد کې پاتې کيدې ؟زما د ژوند شپې لکه ګلپاڼې په غيږ کې مچۍ تيريدې. او اوس نو زه زلموټی شوی وم او ورو ورو د بلوغ درشل ته ور نږدې کيدم. اواز مې لږ ډډ شوی و . خو لا تر اوسه مې هم هغه ډول خوبونه نه وو ليدلي چې د بلوغ په باب مې په منيه المصلی کې لوستي وو. يوه ورځ مې پلار د مچيو د ټمبکې (کندو) تخته خلاصه کړه. د شاتو د سپينو تختو د پاسه تورې مچۍ ګرځيدې. په يوه لويه سپينه تخته کې دوې غوټې وې . پلار مې ويل په دې هره غوټه کې يوه نوې ملښکه اوسيږي. که چيرې دا غوټې داسې پاتې شي په دې کور کې به دوې نورې ملښکې هم پيدا شي او بيا به د دې کندو نظام خراب کړي . نوې را پيدا شوې ملښکې به يو يو ټولی مچۍ له ځانه سره وباسي او دا کندو به کمزوری شي. پلار مې چاړه را واخيسته. په داسې احتياط يې غوټې غوڅې کړې چې په غوټه کې د ملښکې چينجی زخمې نه شي. پلار مې د کندو له تختې نه را تويه شوي خاوره لمده کړه . لمدې خاورې خوږ بوی وکړ . پر ما د شاتو بوی او د لمدې ختې بوی ډير خوږ لګيده. پلار مې د کندو پسې تخته بنده کړه. د تختې پر درزونو يې لمده خاوره وموښله.

يوه اونۍ وروسته د همدې ټمبکې له سورې ګڼې ګڼې مچۍ راوځي او په هوا کې ګرځني کوي. له ټمبکې نه يو لوی ټولی مچۍ راووتې. مچۍ په هوا کې تاويدې. غوښتل يې چې د هغه لرې ځنګله په لوري لاړې شي خو پلار مې د هغوی مخه ونيوه. دوړو شګو ګوزارونه يې پرې وکړل.

مچۍ يې زمونږ له کور سره نژدې د توت ونې ته وګرځولې. مچيو د توت په يوې هسکې څانګې پورې ټوپکی جوړ کړ. يوه مچۍ د بلې مچې پورې نښتې وه. د لمر شغلې پرې لګيدلې او دوی وزرې رپولې. ډيرې ښکلې بريښيدلې. کله به باد ټوپکی وښوراوه. ما وی چې اوس به د ماشومانو د شګو د کوټنۍ غوندې د مچيو دا کور هم ړنګ شي. خو نه پوهيږم چې ولې نه ړنګيده. پلار مې له وچ او تش کدو نه جوړ شوی د مچيو د را ايساريدلو لوښی د ځان سره توت ته وخيژاوه. زه هم توت ته پاس ور وختم. پلار مې ډيرو مچيو په منځ کې ملښکه لټوله. تر لږې شيبې لټون وروسته يې د شاتو ملښکه پيدا کړه. ورو ورو په ګوتو کې ونيوه. ماته يې وويل چې له جيبه مې بياتې دروباسه. ما يې له جيبه بياتې راوايسته او د ملښکې وزرونه مې پرې کړل. پلار مې ملښکه له کدو نه جوړ شوي تش لوښي ته واچوله . بيا يې ورو ورو په لپو لپو مچۍ تش کدو ته پسې ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچولې. د مچيو ډک لوښی يې له ځان سره را کوز کړ. د نوې ملېکې دا لوی ټولی مچۍ يې په يوه بله تشه تومبکه کې سمبال کړې. څو تختې شات يې هم ورته کېښودل. چې څو دوې خپل شات جوړوي. په دې شاتو به څو شپې ور تېرې کړې. ما مې له پلاره پوښتنه وکړه چې تا خو څو ورځې وړاندې په هغه ټومبکه کې د ملېکې دوې غوټې غوځې کړې، نو دا درېيمه ملېکه له کومه را پيدا شوه ؟ پلار مې په خندا کې راته وويل چې: دا ملېکه ما پرېښې وه. ځکه چې هغه ټمبکه ډېره زوروه وه ما وې چې بله ټمکه هم ترې جوړېدای شي. په دې لا دوې ورځې پوره نه وې تيرې . هماغې اولنۍ ټومبکې بيا شورش وکړ. يو کوچنی ټولی مچۍ ترې را بيلې شوې او نژدې ديوال پورې پنډې شوې. پلار مې ملېکه پکې ونيوه. دا ځل يې وزر پرې لنډ نه کړل . ماته يې راکړه او راته يې وويل چې په ورغوي کې يې ورو ، ونيسه چې درنه مړه نه شي. ځکه چې د ملېکې مرګ د يوې پاچاهۍ مرګ دی. ما ملېکه په ورغوي کې ورو ونيوه. زما په ورغوي کې يې ورو وزرونه رپول. د وزر د رپولو سره يې ان زما زړه تخناوه. پلار مې راته وويل چې دا ملېکه يوسه او د غنمو په شنه کرونده کې يې خوشې کړه. زما په زړه کې يوې پوښتنې غځونې کولې. پلار مې نور څه هم راته ويل. خو ما نورو ويلو ته پرې نه ښود او ترې و مې پوښتل: پلاره تا هغه ځل ويل چې هغه بله ملېکه ما پرېښې وه چې نوی کور جوړ کړي. نو دا ملېکه ولې نوي کور جوړولو ته نه پرېږدې ؟ پلار مې مسکی شو . ويې ويل چې ته څومره ډېرې پوښتنې کوې. بيا يې په ځواب کې راته وويل: ځکه چې يو خو دې ملېکې ډېر کم شمير مچۍ له ځانه سره ملګري کړې دي. يعنې يو پاچا بايد ډېر رعيت ولري. او ددې ملېکې رعيت ډېر کم دی. بله دا چې هغه پخوانۍ ټمکه کمزورې کيږي . ددې ملېکې غوټه ما نه وه ليدلې. کله کله د ملېکې غوټه په پټ ځای کې وي. له سړي نه پاتې شي.زما د پوښتنې ځواب و شو . اوس نو زه په خوشحالی له کوره را ووتم. ماته ځان ډېر غټ برېښيده.ځکه له ما سره د مچيو پاچا ملګری شوی و . زه د غنمو تکې شنې کروندې ته ورسيدم.په ييلو پښو په تکه شنه کرونده ورګډ شوم. شنه او تنکي غنم زما په چاودو او ييلو پښو زخمي شول او خوږ بوی يې په هوا کې خپور شو . دا بوی هم د شاتو او لمدو خاورو په څير پر ما خوږ ولګيد . ورو ورو مې ورغوی پرانيست. اوږده زرينه او ورېښمينه ملېکه مې په ورغوي ګرځيده. ورزونه يې هم جوړ وو.خو خدای زده چې ولې نه الوته.زما ډېر زړه پرې وخوږيده.ورغوي ته مې ورو پوکی ور وکړ او په پوکي سره مې د شنو غنمو غيږې ته والوزوله . کور ته په خوشحالۍ راستون شوم.بيا مې له پلاره پوښتنه وکړه چې ولې دې ملېکه له کوره شنې کروندې ته را باندې يوړه ؟ پلار مې بيا په مسکا کې راته وويل: ځکه چې له کوره او نورو ټمبکو لرې وې. که دلته نژدې مو ازاده کړې وای،بيا به کومې ټمبکې ته ننوتلې وای او يوه جوړه پاچهي به يې خرابه کړې وای. بله دا چې د ملېکې مرګ لويه ګناه ده. بس د پاچا مرګ دی.ما وې چې ملېکه ډېره تنکۍ وې په شنو او تنکيو غنمو کې به بل سپيره ځای نه خوشحاله وي او تر ټولو لويه ارزو مې دا وه چې ګوندې د مچيو يو داسې لښکر پرې راشي چې ملېکه يې مړه وي او يا يې ملېکه نه وې ، نو دا به يې ملېکه شي او ورانه پاچهي به پرې جوړه شي.

زه اوس هم داسې انګيرم ، چې زما د شعرونو او سندرو لفظونه هغه مچۍ دي چې د ښايست او شعر په شنه کرونده کې يې زرينه ملېکه ورکه کړې ده. زه تل ددې زرينې ملېکې په لټون کې لالهانده ګرځم زما همزولې ښاپيرۍ راته ويلي دې چې دا ملېکه ما ليدلې ده ما هم د خپل خيال او خپل شعر د ښاپيرۍ لمن نيولې ده. د خيال او ښکلا په ډېرو جزيرو يې وګرځولم، خو لا مې موندلې نه ده. تر هرې پلټنې وروسته ښاپيری کټ کټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخاندي او د يو نوي پړاو د پلټنې بلنه راکوي. کله کله مې شک پيدا شي چې هسې نه ملېکه زما د همزولې ښاپيرۍ په ورغوي کې وي . که خدای کول سبا به د ښاپيرۍ ورغوی پرانزم. ګوندې زرينه ملېکه په لاس راشي او د سندرو يوه کوچنوټې پاچهي راته جوړه کړې.

په مـيـنـه

کـــاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر ته لیک د ځنګل

سلام سلام ګرانه کاروانه سلام

وایه چې هېر دې یم کنه ملګریه؟!

زما د سویولو غرړنو شیبو

سترېه ستومانه اوښبنه ملګریه!

* * *

ظالمه نه رادرومې مرم درپسې

د سور کې اوښ د ګونګرو شرنګ دې اورم

ها چې اهدء دې ؤشپونګې شهید ته

هاغه غزل په وینو رنګ دې اورم

* * *

نن سبا مستې ترانې نه لیکې

منمه ستا د قلم نوکه ما ته

ستا د شاعر زړګي په شنه ستوري کې

د سپین هلال د تورې څوک ما ته

* * *

چې ستا د چاو دو پښو په وینو سره وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن مې شمال هغه سرګړي ښکل کړل

ستا د شرابو شیشې تشې مه شه

راشه سو ما مې درته واړه ګل کړل

* * *

راځي د شاتو ګلوزرې مچۍ

دانه دانه دي غزلتوري ګرځي

ستا د مسرو پنجرې یې خچې پچې

د غره مارغان شي په هر اوري ګرځي

* * *

درته کافرې تذانې لرمه

راشه یو ځویې مسلمانې خوکړه

خیر دی یو ځو به ملکې شي درته

ځینې یې وینځې غلامانې خو کړه

* * *

منمه نن سبا تش لاسی یې ډیر

له خیالي لاس دې د شعر کب ښوییږي

لا دې په زړه کې تنده نه ده راشنه

چې دې له شونډو جام درب ښوییږي

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرپه ځنګون چې کړم په خوب دې وینم

دناصر باغ په هدیره کې ګرځې

لکه غاټول غوندې راټول غوندې یې

دزړه دداغ په هدیره کې ګرځې

* * *

زه هم خبر شوم ځورولی یې چا

کره کتونکو درته کم کتلي

د شاعر زړه ګلاب دې مړاوې مه شه

ما دې د سرو اوښکو شبنم کتلي

* * *

ستر ګې دې ډکې دي دزړه له رنګه

خبرې نه کوې سندرې ګورې

دشعر کوترې په پنجونه درځي

لکه سپین باز لوړې ژورې ګورې

* * *

راشه پخلا شه مروره آشنا

چوپو بلبلو ته سندرې راوړه

دپرښو پرښو پنجرې ما توه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندي طوطيانو ته شکرې راوړه

* * *

راشه دشپې راشه شاعر به دې کړم

که د سپوږمۍ په جام کې شومې شيبې

د قمري غوږ کې کوکو کووايه

چې راپه يادې شي ما شومې شيبې

* * *

لکه د خدای د شنه کتاب په شانې

د سپينو وړانګو په چترۍ کې راکوز

په خدای که شين ځنګل مې وګڼې اوس

سره له ستورويم سپوږمۍ کې راکوز

* * *

د شنو چندڼو په خوشبو کې لامبم

شپه ده په شان د شان د شنه ښامار پروت يم

نه نه پر سرمې ده سپوږمۍ ولاړه

چا پيرد سپينو ستوروهار پروت يم

* * *

پر سر د هغې تپې ستوری ولاړ

چې ستا د سره اوبښ کپرۍ ښخه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر مخ يې لاس دښښترووا همه

چې هسې نه پکې سپوږمۍ ښخه ده

*   *   *

سهار مې لمر لکه زرينه بيړۍ

زما د شنې غيږې په سين کې ګرځي

داد شهيد شاعر خوشحاله اروا

په ايا تونو د ياسين کې ګرځي

*   *   *

شډل بازان لکه سټينګر توغندي

وزرې شخې غاړې لکې نيسي

دبرګ وزروغرنو کوترو

پئتې مهينې الوتکې نيسي

*   *   *

ها چې روسي هوا بازنه شوو يشتی

لښکرو لاړ پر هغه لوړ ګلونه

ته واقيام دی شهيدانو کړی

بيالو غرڼ دي دګو ګړ ګلونه

*   *   *

ماشوم شپونکی څه په هنرور خيژي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترینه راوړي ګیډۍ ګیډۍ په مینه

پرو چو شونډویې ټپه ښکلوي

ناوکۍ خورته وړې ډالۍ په مینه

* * *

لمدې خیړۍ ته مې چندڼ په سلام

شنې په باران مې بنفشې

د ښکلا برید مې څوک ټاکلی نه شي

بس یو ښایست یم بې نقشې بې نقشې

* * *

هغه د شنې غونډۍ ننښتر دې په یاد ؟

چې یې ټټر کې توغندی ښخ ؤ

چې یې پروکې سور ځونډي ښخ ؤ

* * *

اوس له هغه زخم نه څانګه راشنه

چې پرې وږمه راشي لونګ خوروي

او که شمال ور سره وکړي شوخي

بیا خو د شنو بنګړیو شرنګ خوروي

* * *

د شپې پردې څانګه بلبله کیني

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سرودونه د زبورېږ په یاد

په سوي غږ سره محشر پنځوي

ته وا اسرار د کوه طورېږ په یاد

* * *

په سپیده داغ بلالي چیغه وکړي

څه په خوږه ژبه قران وایي

ټول کاینات ورته ټالۍ ووهي

په ترنم چې الرحمان وایي

* * *

راشه زما پرلمن لاس لګوه

چې څومره غواړې دومره مینه درکړم

مسرې یې سېل د طاووسانو واخله

چې سپین غزل ته دې شنه وینه درکړم

* * *

که حماسه که دې جلال وي په کار

د برګې پړانګ لیونې سترګې لرم

او د جمال د نازکۍ لپاره

ګوره په رم د هوسۍ سترګې لرم

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې په لمنځو کې شمال وشیندم

دځنو بوی به دد لبرو هېر کړې

منم دخیال تیشه به و غور ځوې

دغه بتان به د ډبرو هېرکړې

* * *

درته به راولم شاعره اروا

دورک ارم دښاپیرۍ په بڼه

درته دلمرزرین تارونه اوبم

بس د سندرو دکیږدۍ په بڼه

* * *

که د سندرو ښاپیرۍ ښکلوې

څوګامه مخکې له خبل ځانه راشه

دشنو بنګړو شرنګایې اورې کنه؟!

درته نارې وهي کاروانه راشه

* * *

دښکلا داسې جزیرې دربښیم

چې دشاعر سرې په خیال کې نه شته

ستا دیوې ټپې په زړې کې شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنورو ژبو په جوال کې نه شته

* * *

راشه چې لرې پروازونه درکړم

چې په شفق دې وزر ولګېږي

درته سکې د ښکلا توس اخیستې

تا په بېستاد هنرو لګېږي

* * *

راشه دشپې راشه شاعر به دې کړم

په شنواوبو کې راڼه ستوري ګرځط

دوی پرزرین مازیګر لوړه کړې

چې تول به ستا دغزل توري ګرځي

* * *

لیک مې درو لیږه درو به رسي

هو دالهام دیوې کوترې په لاس

بازان یې نه لوټې ځواب یې راکړه

دشنه باګرام دیوې کوترې په لاس

* * *

ستا دبهیر یاران په مینه نما نځم

له شنې دعانه مې ځولۍ ډکې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

منم بهير به شي د شمعو بهير

له شهيدانو مې غونډۍ ډکې دي

*   *   *

دا عاشقان داعارفان د بهير

د صوفيانه نظام جنډې به واخلي

چې يې منصورؤ په مستۍ راوستی

په نوم د هغه جام جنډې به واخلي

*   *   *

ګوره چې هېر دې نه شم هېر دې ډير دي

يوځلې بيا وايم چې بيا به راځې

پر پخوانو پلونو دې ګرد پريوتی

کرانه کاروانه خامخا به راځې

*   *   *

خدای خبر هېر دې يم که ياد به دې يم

زما پر زړه باندې خو ګرځې مدام

ها ، يې ماشوم شې لولکۍ رانيسې

دګل پر غوړ ګوباندې غورځې مدام

*   *   *

راشه جانانه پرې سندرې وايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخیرې پانې پانې ژبې زما

راشه چې جانانه پرې سندرې وایه

د خیرې پانې پانې ژبې زما

راشه چې شین شم رنګ مې زیړاوښتی

د بېلتانه له زېړې تبې زما

* * *

چې مازیګر شي شنو دروته زما

لمر دزخمي مارغه په شان راشي

ستړي وزر راباندې و غوړوي

کاروانه ستا دزړه په شان راش

پېښور، ناصر باغ نوی کمپ ۱۹۹۸/۷/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زېړه زرغونه

راځه دواړه د ښکلا پر سفر ووځو

له خپل کلي نه به لرې ولاړ شو

په یوه ځای ، په یوه آواز ، په یوه اندازه به

لکه غبرګې او خوږې سندرې ولاړ شو

دژوندون داوښ مهار به

دواړه ونسیو په ګډه

راځه ولیږدو په کډه

بارد ستو رو د سپوږمیو

د سندرو چندڼ بو یوا و دزېړو زرغونو به

سره وتړو دلمر په زرې مراندو

دژوندون داوښ پر شابه یې بار کاندو

خامخا که په پیچومي کې پښه نیسي

ته یې ووهه د ګل په لښتو تاندو

*　*　*

د سلګیو پر کږلیچ به

لکه سپینې اوښکې واوړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خندا په خانقا کې،

به دلوی صوفي له زړه نه

په ګډا لکه د مینې اوښکې واوړو

چې یې لمر پر تېرد ځو که لګیدلی

هاغه اوږ کنډو خووینې !

د کنډو په غیږ کې تویې

د لمر ځاځکي ځا ځکي وینې

مخامخ به یوه او بل ته

د کنډو په سرکې کېنو

یکه زار به راته وایې

زه به سر دټپې واخلم

ته یې بله مسره وایه

ورپسې چې غاړه تاوکړم

ته یې هم راسره وایه

ته به ښه یسته سوال شې

زه به ستا د سوال ځواب شم

د طاووس ښکه ته شه

زه به غیږه د کتاب شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به داسې رانه پوښتې

راته وايه چې ژوند څه دی

زه به داسې درته وايم

چې ژوندلو يه کرونده ده

پرې کرلي چالونګ دي

چا ګلاب دي او چا بنګ دي

او چا ګڼ دازغولو دی

چاته خوږ لکه لومړی بوسه دناوې

چاته خپل ژوند د پردی ناوې په شان دی

شوې يې سترګې پسې سپينې

خو ده پټ مخ په پلو دی

ته خبره يې که نه يې

زه او ته دواړه شپانه يو

تورې سپينې رمې پيايو

د شيبو او د ګړيو

راځه پټ شو په شړيو

راځه ځلمو پر ليمڅيو

خدای دې وکړي چې ټول مات شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یر دې ږدمه پر بنګړیو

* * *

ګوره دا دې هم هېرنه شي

د کفنو او بدل زده کړه

له ځیږو ځیږو وژغنو

له پستو پستو وریو

وئ ډارنې ته خو پانې غوندې رپې

مرګ خو بازنه دی چې زانې غوندې رپې

مه ډارېږه زه به زړه در سره نیم کړم

څنګه موسکه شوې او برندې راته ګورې !

هو پو هیږمه دژوندله ډېرې تندې راته ګورې

هسې ټوکه مې کوله

تا ته چاوې چې ډارنې

ها ، دی لاره کې مرګ ناست دی

ترې نه وباسه څرمنې

ته داغشي در سره کړه

زه لینده غاښکي به غاښکي سوموه

دژوندون د تاک په سرکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وابنکې سمومه

چې په میو یې طاووس غوندې رنګینې

زما او ستا دژوند شیبې شې

* * *

د شپو ورځو پربرګۍ رمه دې پام دی؟!

ددې لارې په کږلېچ کې

راته ښکارې چې ناست بودی

یا کیدای شي وړې پړانګ جوړ کړی ځودی

ته به غشي راکوې زه به یې بولم

که مې وویستو د مه به کوم غیږی کې دې ځملم

دژوندون د جنت حورې غشی راکړه

شابه شابه د نر لورې غشی راکړه

ها تېره لکه د تورې غشی راکړه

ورته ګوره پر تندې باندې یې ولم

شیبه پس به ګورې غېږکې دې ځملم

ورته غوږ شه چې یې خرپ دې تندې واورې

په خدای خرپ بې داسې خوند کړي

لکه تا نه کله کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په تڼده کې خوله واخلم

* * *

افسانې غوندې به یو بل

مخ په وړاندې سره بیا یو

سره لاس تر غاړې دواړه

د ښکلا رمې به پیا یو

چې په ګوته کې ژوندی مې

داغمی د سلیمان وي

لاس یې خلاص توره ی آزاده

که لښکر لښکر د یوان وي

چې مې خدای په زړه کې ناست وي

چې تر څنګه مې جانان وي

که ځنګل ځنګل ماران وي

لکه غرونه راروان وي

ښاماران وي ښاماران وي

پرښتې د خیال راکړی

د هنر اسم آعظم دی

خدای راکړی یو قلم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې را ښکلې پکې ناست دي

په زړګونو تېره غشي

په يوه ګوزار به ووځي

د هر مار ښامار له تشي

که د غشو له شغا نه

د هوسۍ غوندې ويرېږي

ورته ګوره ټول ماران به

درته داسې واړه کاندم

لکه ستا د غچې ګوتې

پوره هم نه نيمه برخه

که لاوي دې زړه کې رخه

بس واړه واړه چينجي به

دوربينو ترې نه جوړ کړم

تر وينمينو پستو لاندې يې مړه کړه

چې تود زړه دې باندې سوړ کړم

د شفق خمٌ کې يې رنګ کړه

سپين ټوکر دژوندانه پرې

سور چکن غاټول غاټول کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درانه اخوالږوراخوا

د سره لمر مخکې ولاړ یم

په هر څاڅکي د باران کې

زه رجنې وړنګې مینځم

ته ولاړه د ګلونو پرل غونډیو

لکه سپل د طاووسانو

لکه زیړه زرغونه یې

یمع ستا د دیدن تږی

راته ګرانې اوبه نه دي

ته یې غېږې ته ځولۍ کړه

د ګلپاڼو ورګوزاره

په ګډا ګډا ایې یووړې

چا ویل چې زما طبعه

بس روانې اوبه نه دي

راځه لرې لرې ولاړ شو

نا آشنا وطن ته لرې

راخورې چې کړي پر سرمو

ښا پیرۍ د خوب وزرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورکه جزیره به
د ښکلا چیرته پیدا کړو
که امیل د دنګې غاړې
دې خطا کې رانه پرې شي
که یې ګوتو کې تش تارهم
رانه ښه ذرې ذرې شي
که به ټولې مرغلرې
ترې خورې شي ترې خورې شي
راته وایې به سندرې
ټولو م به مرغلرې
چې خوږه به راته خاندې؟
که منت به پر ما کاندې؟
پرښتې د آبدیت به
یو نا ځا په راپیدا شي
او پر تو یو مرغلرو
به یوه دم خوره ځلا شي
دواړه لاس به ستا له غاړې
د امېل پر ځای راتاو کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په روان تخت کې به د رومو
دیدار پیالې به مو شو مو

۱۹۹۷ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ راتم شه لا رویه !

د شهید آشنا دسمال مې
ملا وستنی دی له ملانه
شیبه وړاندې یم راغلی
له درنې لویې غزانه
ازانګه دګړنګ ژبه
شنه د تورو له خرپانه
په خورجین کې مې راوړی
هغه سر له اژدها نه
چې یتیم یې شو کولی
و ، له خانګې د موسکا نه
* * *
د خپلې غربې مې پرې دي
پښې مې ډکې له !غزو دي
په ټټر کې مې راوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات سرونه د نیزو دي

د کاروان او ښان مې سترې

شهیدان مې پرې راوړي

مشالونه مې د شپو دي

دا په وینو سره سر کړي

* * *

ته دې غبرګ غوږونه وخورې

داناري مې ولې ناورې؟!

ګورې نه چې درپسې یم!

ښکوم دې د پښو خاورې

د سړي په شومه موږ شې

په دې زړه لکه دواورې

د جانان د غم رانجه مې

دي په لپو لپو څښلي

دا مې ټول خواږه یاران دي

دا چې نن پرې جوړ دي څلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې تش راغلی نه یم

زمانې مې په ځولۍ کې

لږ راتم شه لارویه

افسانې مې په ځولۍ کې

هر فریاد ته مې ورکړی

د سلګیو لړم ټک دی

د اوبو پر ځای مې څښلی

د خپل ډک زړګي پټک دی

د هر داغ تنۍ یې واکړه

زړه مې ډیر د مینې ډک دی

د ایمان په تېغ یې وژنه

که پکې هم ذره شک دی

* * *

یو ما ښام ویو آشنا مې

زما زړه په لاس کې راغی

د کینې و ه که د مینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چاړه په لاس کې راغی

وې دا زړه دې د کارنه دی

چیرته نوی زړه پیدا کړه

ترانې دې ټولې خامې

ورته سوی زړه پیدا کړه

چې غزلې یې خوراک وي

داسې روی زړه پیدا کړه

چې له ستورو خولګۍ واخلي

لمر پلوی زړه پیدا کړه

* * *

ماوې ښه لکه چې زړونه

دروپۍ څلور خر ځیږي

ددووسترګو په دکان کې

آشنا سپین او تور خرڅیږي

نغد غمونه به پرې ورکړم

که نغمې په پور خرڅیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زورور غزل به واخلم

که غزل په زور خرخیږي

دا سلګۍ خو مې ور جار شه

که څه ټنګ ټکور خرخیږي

* * *

زما دزړه کوترېې پرېښو د

آشنا شغ لکه باز لاړو

د قدیمو ستر ګو والا

په ډیرنوي اند از لاړو

زړه مې کړنګ له لاسه پریوت

هی هی ما ت یې آواز لاړو

داغمی ذرې ذرې شو

ښایې ښه له کاره ووت

د اشنا د سترګو تږی

څه پر للمه لاره ووت

داددوولمرونو ستوری

(c) ketabton.com: The Digital Library

له رنګین مداره ووت

* * *

لارویه هغه شپه مې

په خدای دومره ډیر ژړلي

ما خو هغه ورځ هم نه وو

دنن شپې په څېر ژړلي

هغه ورځ هم یوه ورځ وه

ښایي تانه به وي هېره

ته ما شوم وې که درياد شي

مو ده ډیره پکې تېره

ها لښکر چې وراغلی

زموږ کلي ته دژړو

د سور خولو هلکانو

د شېر بريتو ببر څېرو

تورې سترګې یې ګور ګورې

يو نیم رګ سور د کر کڼو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مست په تکبيرونو

په ډلونو په اتڼو

هغه شپږزلمي دې ياد شي ؟

ها چې دربې يې تو دې کړې

چې لُنګۍ يې کړې ګوزارې

ها چې څڼې يې کودې کړې

ها غور ځی به يې چې لنډ کړ

چې ټپې به يې اوږدې کړې

د شهيد په يوه ټپه يې

د عالم سترګې لمدې کړې

ها چې ټولو ، ووې خدايه

»د مرګ سترګې يې ړندې کړې«

چې د بنګو په چلم يې

سترګې سرې ردې کړې

د چينې بر غاړه ناست وو

د چينې پر سر چنارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چنار کې قمرۍ ناسته

او کوکو یې وار په وارو

سورکی اوښ مې راپسې و

د ګونګرو یې شرنګهارو

ټولو سترګې کړې راپورته

پکې پروت د مینې ښارو

ددې ښار دزړه په منځ کې

یو کاروان په ټپو بارو

جوړ لباس د لاړو یو

له قربان او یکه زارو

خو نتلي زړه ته تللی

یو غمګین غږ د ستارو

او د مینې له دې ښارونه

راتاو شوی لوی ښامارو

دغه شپږ زلمې راوتي

د همدې ښامار په ښکارو

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئ !داڅه کوې خوب یووړې

لارویه رابیدار شه

کیسه بلې خواته لاړه

زوروره په کرار شه

څه به زه لارې ته سم شم

او څه ته پر سمه لارشه

او خله جېب کې مې خواږه دي

لږه خوله دې پې خوږه کا

د کیسې ودرانه بار ته

د غوږو ، ورته اوږه کا

هسې لاره لنډووپرې

چې اوږده را نه کیسه شوه

دا ته څه سترې ماشوم یې

چې دې دومره تلوسه شوه

لکه تار کیسه تر ووځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خو زړه سوری پیسه شو

د کیسې په منځ کې ډیر دي

د ښتې غرونه ګړنګونه

له سینو وتلي غشي

او په تُورو پرې ځانګونه

له خپل سر سره دي لوبې له

له ښامار سر جنګونه

پکې مینې هدیرې شوې

تشوي ډک پالنګونه

د کیسې دامنځ به پر یږدو

په خدای ډیره به ترخه شي

اوس ایله سر ماښام دی

هسې نه چې شپه پخه شي

د ښامار دوښو ځاځکي

به له سپینو ستورو جوړ شي

او غاښونه به یې ګورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له ځينو ستورو جوړ شي

زخم زخم د زلمو به

له زرينو ستورو جوړ شي

دغه ټول ستوري به ګورې

چې يو بل سره جنګيږي

څوک به تښتي له مداره

څوک به ځمکې ته رالويږي

په کمرو کې به مات شي

په چينو کې به غور ځيږي

ژوند ددو پلونو تر منځه

شي دانه پکې د ليږي

* * *

په منځ منځ کې مه ويريږه

د کيسې پای ته راځمه

سپي دې غاپي رنګ يې ورک شه

د کيسې سرای ته راځمه

بس کيسه روانو مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا اصلي ځای ته راځمه

ته ما شوم وې لارویه

ځېله مست اوښان کتاروو

ځوندوري يې وې غاړې

د ګونګرو يې شرنګهاروو

یو انډی به د غلې و

بل انډی په غشو بارو

کاش د ګیډې دوزخ نه وای

داد غشو خو ، ښه کارو

بل مو کارنه و ، خو ښکارو

ته به وایې د څه ښکارو

د کیسې والا ښامارو

ته هم ناست په یوه انډي کې

او ګنې به اوښ مغرى دراوړد کړ

تا ځپیړه ور کوله

الوتکه په هوا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا څاپي و کړ نګیدله

ته به وایې د بارلاندې

ژوبله او ښه نړید له

د یو بم بچی یې راوړ

هغه بلار به لنګیدله

بم د غره پر څو که ولوید

خو د غرږ یې مزه نه وه

شي کیدای چې وي وچ موری

یا یې میاشته پوره نه وه

تاګنۍ د مټ د پاسه

تو غندي په شانې کیښوه

ګڅه سترګه دې کړه پټه

ښۍ دې خلاصه ورته پریښوه

د ښي لاس دویمه ګوته

دې راکش لکه ما شه کړه

په خندا دې کریږ ه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوا بازدې تما شه کړه

دغرور شونډې کړې بوڅې

د پولادو چلوونکي

دګنیو په بند بند کې

دې ترخه زهر شیندونکي

ستا پر خوایې الوتکه

په آسمان کې راکښه کړه

د توپ ننبې ته یې جوړه

ستا ګنۍ او ستا اوښه کړه

دباروتو د زړه خوله یې

له ویشتو وړاندې خوښه کړه

هاغه غر چې یې آسمان ته

لښ نژدې څوکه رسیښې

چې اوښان پکې دوریځو

ددې څوکې تېره سرته

شپښ اوښان در ښتیا راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تش روان وو ته به وايې

چې بس بار په بريښنا راغلل

چې ګډوډ له هوا بازيې

د خوږې ننبې نظر کړ

په يو ، رپ کې يې د سترګو

درز له غره سره ټکر کړ

يوه ګردي کاڼي د غره يې

د ښتګ پر ځای مات سر کړ

يوې تېرې ترانګې د پرښې

لکه لورنيم په ټټر کړ

په مښو که کې يې واخيست

ته وادايې لوی ارمان و

ها چې وړه يې په هوا کې

له هوانه کړ ه غاړه

الوتکه دړې وړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړنګونو پورې لاړه
پروزرو يې شادو ګانو
کړلې چيغې پيغې سازې
ځينو شوخو شادو ګانو
پرې د پاسه کړې ميتيازې
موږه هم د الوتکې
غړمبيدنې واوريدلې
لکه ناوې له خوښۍ مو
ستر ګو اوښکې تويولې
پټې پټې مو په زړه کې
خوږې ګوړې ما تولې
لاروېه تاته ياد شي ؟
چې ګنۍ دې پراوږه وه
ها اوږه دې پر اوږه وه
ها اوږه دې په دې وخت کې
له ګنۍ نه هم خوږه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه ټول تاته ووې.

تا ویشتلې مبارک شه!

خدای دې مل شه، په دې غرو کې

درته تیر دنور سرک شه

خودې وخت کې یو نا څاپه

یو کیفیت درباندې راغی

ستا په سترګو کې وې اوښکې

څه هیبت درباندې راغی

د شاعر په شانې بل شان

شعر یت در باندې راغی

افسانې مو درته کړلې

حقیقت دربانې راغی

د ګنۍ له واړه بار دې

په یو دم سپکه اوږه کړه

اوښ چې غاړه درکږه کړه

دده خوله دې پرې خوږه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له انډي نه دې راټوپ کړ

په ښاغلي غوندې ترپ کې

خلاص ګونګري داوښ دپښو دې

کړل ژرژر په يوه خرپ کې

دکاروان او ښان دی تم کړل

ديو دوو سترګو په رپ کې

ستا په ستر ګو کې وې اوښکې

تا ورې سلګۍ وهلې

ستا ورې ورې خبرې

په مرۍ کې ښخيدلې

ستا ګنۍ غوڅۍ سرې شونډې

دوې ګلپاڼې رپيدلې

ستا په سترګو کې خبرې

په څپو وې په غورځنګ وې

هغه شپږ دګلو ونې

نس ته تيرې يوه نهنګ وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خودې شپږو شو کولې

له نهنګ نه پښې د سنګ وې

شپږ او ښان له بره راغلل

يو ښاروان تش راروان وو

شپږ د ستماله هر د ستمال کې

تاو دوړانګو يو باران و

سپينو اوښکو کې راشنه مو

ځانګې ځانګې ارغوان وو

په دې هر د ستمال نغښتی

هر يو زړه زما جانان و

* * *

راشه راشه چې دې ښکل کړم

زما ښکليه لاړو يه

ته زما د نغمو سيرى

يه زما ماته زړګيه !

د دې شپږو لاړو يو

ها او وم ملګری ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکاروان دغزلونو

او سندرو څوری ته یې

یادونه: ګنې (ګنی)

۷ / ۱۲ / ۱۹۹۷ ناصرباغ

د ښاپېرۍ ورغوی

پیر محمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شاعر وژنمه يو قتل کوم

ورځم د ژوند د جريدې پر سپينې ټنډې باندې

د خو نړۍ قاتل عنوان لګوم

يو داسې تور مې پر خپل دين او پر ايمان لګوم

چې په ژوندون کې مې څوک نوم وا نخلي

زه که شيدې شمه که شات شمه که قند او نبات

چې د ښار ښکلي مې په ژبو لکه زهر او ذقوم وانخلي

په هغو کلکو تکو سپينو اطلسي رسيو ملا تړمه

راکوزول چې پرې شين سترګي هوا بازله هوا

زمونږ د کلي پر سم منځ باندې خوار بمونه

ځم نه ودريږم ملا تړلی د غره سرته خيژم

له هغې شنې پرښې رابا سمه روسی توغندی

چې مې د ښکلي کليوال شپونکي دزړه په تودو وينو سور دی

هغه شپونکی چې په شپيلۍ کې به يې ژبه د څپو ګډه يده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په سندرو میوندې کې یې ملا له د ټپو ګڼیده

هغه شپونکی چې یې د ستورو غوندې وري درلودل

هغه شپونکې چې یکه زارته یې سپوږمۍ د تور وشپو ګڼیده

هغه دده په وینو سور هغه روسی توغندی

د کلي پښن ته راوړم

چې ترینه دروند او تیره تبر جوړ کړي

په شکرانه کې یودوه درې منه غنم ورکوم

له ابرهیم نه په بخښنې هسې نه چې پرې بتان ما توم

په دې تیره په دې درانه تبر مې ځان وژنم

اد کې مورې لاس مې مه نیسه ځان نه وژنم کاروان وژنم

هغه کاروان چې همدا ستا زوی یې له کاره وایست

په جادوګر عشق یې د عقل له مداره وایست

هغه کاروان چې له چنار سره یې زړه پیوند کړ

چې له چناره سره څانګې څانګې و غځیده

چې د چنار پاڼې یې ژبې کړې پرې و غږیده

چنار اخستې د بر کلي له شپانه نه په زکات سندرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینو اوبو کې به یې خامخاوي څښلې اوښکې

د کومې بورې کومې وراړې هوسۍ

خو ما د ټولو ښوا اوبدو سره

چنار د لرې کلي جانان ته کړو په مینه اهداء

خو جانان و نه ما نه

وې دې خبرو کې خبرې شته سندرې نه شته

خوند د باروتو په کې ډیردی او شکرې نه شته

پر هغه کلکو تکو سپینو اطلسي رسیو ملاتړمه

راکوزول چې پرې شین سترګو هوا باز له هوا

زمونږ د کلي پر سم منځ باندې خرو اربمونه

له توغندي جوړ په درانه او په تیره تبر چنارغوځوم

پریږدئ چې غرونه غرونه ړنګ شي او چې خرپ یې واوري

دې زوروریې د ښایست پرکروندې باندې وسیوری کړی

پریږدئ جانان مې چې اوس لمر وویني زیړه زرغونه وویني

پردی چنار څه کوي خپله جامه شنه وویني

ورځم د برکلي کنډو ته د شپونکي شهید له قبر ځنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوګر دي کانړي په ځولۍ کې راوړم

پردي دې نه ويرېږي ، سترګو ته دې لاس نه نيسئ ، نه يې ولم

زه پرې د خپلې نازولې او شاعرې شپې تندي ماتوم

نن مې لاسونه سره دي سترګې مې سرې

چې شومه دم شي شپه پخه شي او ويده شي خلک

هغه شاعره ښاپيرۍ که چيرته راشي د الهام له ښيښې

اسم آعظم به يې په پيڅکه د سالو وتړم

سلام يې نه اخلمه مخ به ورنه واړومه

له ډيره قهره به غاښونه ورته وچيچمه

ورته به ووايم ورځه په مخ دې زيړ ګلونه

وينې مې نه چې مې لاسونه سره دي، سترګې مې دي وينې وينې

ګوره کنځادرته کومه او له سرنه دې د ستورو ډک د سمال غور ځوم

بيا به آسمان ته په دې توره شپه کې ځنګه خيژې !

اخر افغان يمه پرعزم باندې ټينګ ولاړيم

بس دى پر ما د جادوګر حسن منتر مه وايه

يو شاعروژنمه يو قتل کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه غوغا جوړوم شورجوړوم

خپلو سندروته پیغور جوړوم

لاس چې رانه وړې ګنې لاس دې په خنجر وهمه

زه مې په خپل زړه کې خنجر ښخوم

کوم ورېې سپي ته مې دا زړه غور ځوم

تر هغه سپي ښایست نه سپی ښه دی

چې مې دالعل کړو ، ورپه غاړه وې په دې کوتې لعل زه څه کوم؟

وئ ! دامې چې په جادوګرو لاسولاس ونیوه؟ !

چا سندر مارې مې په زړه کې په کټ کټ وخندل

۱۹۹۷/۱۲/۲۲ پیښور ، ناصر باغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوسۍ د شيدو بوی

بيا داو ښکو له شبنم مو

وچ د سرو سترګو غاټول کړ

د پاتا ټغر مو ټول کړ

په جو مات کې مو بر وخې کړې هوارې

د زيړي شهيد په شانې زيړي لمر ته

مو نږ په او ښکو امدې ورځې کړې هوارې

په ټټر کې مو ټکور کړل پرهرونه

زنګ مو ګډ کړ د غليم پر خنجرونو

د مرګ سترګې مو کړې ټيټې

د ژوندون په برګو سترګو

د نظر لاس يې ور غوڅ کړ

د جانان د ښو د رګو

هر سهراب د زخمي زړه مو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوش د صبر نوشدار و کړل

په خندا مو پر هرونه

دلیلا د سر سالو کړل

مونږ تراخه تراخه وختونه

ډوب د شاتو په کندو کړل

غم مو ونیو له مرۍ نه

ترې قلنګ د خوشحالۍ مو په زور واخیست

سپین لمني ژوندانه مو

د تودې مینې تور واخیست

ډیرو مستو لیونو مو

په ورغویو کې اور واخیست

پاړو ګرو شازلمو مو

مرګ په شان د منګور واخیست

پرې مو وتړل د ژوند ګیډۍ ګلونه

***

زمونږ ژوند لکه نجلۍ زمونږ د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د جنګ په ورځ پیدا شي

او د جنګ په شپه شي پیغله

ښایست په آیینه کې

اول موسکه شي بیا کټ کټ په خندا شي

چې نلۍ یې ښې رجړومه

د سلۍ زي ما شینګنې

سلایي یې ماته ستن د کلاکوف شي

د خنجر په څوکه خال پر زنه کیږدي

له چاودي بم نه وباسي نري نري تارونه

په کې وپېي مرۍ او مرغلرې

په ځونډویو کې یې پټې کړي هنداري

ترې نه جوړ کا امیلونه او هارونه

چې د مرګ موزیګی سترګې کا ورجګې

پسې شونډې کا ندي بوڅې

له خندا نه پسې داسې تکه شنه شي

ته وا پاس دغره په سر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیګویو دمجاهدو وهي غاړه

او دهسک په لوري پورته

الوتکه ترې نه و لاړه

دلیوه له خرمن جوړه

چندني چمبه په لاس کې

داد دنګو غرونو پیغله

کلیوالې ټپې وایي

دملالۍ ټپې وایي

دا دجنګ دوخت کیسې دي

چې په وینو تکې سرې دي

لابه خلاصه یوه نه وي

چې سل نورې ورپسې دي

هو منم چې ستا په زړه کې

ډیرې ډیرې تلوسې دي

چې لیوه وه چا وژلې؟

چې خرمنه یې چمبه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ په اوږدو ګوتو

ټپه څرنګه لمبه شوه

ښه ده غوږ کېږده زړګيه !

هغه شين ځنګل خو وينې !

چې د شنه درياب په شان دی

چې راښکې پرې خوږ ميده ميده باران دی

چې پر سر يې د مرګ زيړه بيړۍ ګرځي

پرې د پاسه دبوډۍ د ټال باد بان دی

دا ځنګل داسې ځنګل دی

وخت ناوخت پرې د پولادو ږلۍ اوري

کله کله يې په غېږ کې

د باروتو سيلۍ ښو ري

د دوزخ دلمبو ستوري

د دې شنه ځنګل په غېږ کې

يوه زرينه هوسۍ ګرځي

ته وا سپين ستوري ترې ورک دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زېړه سپوږمۍ ګرځي

دا سې وخت و چې هوسۍ روغه هوسۍ وه

لکه اوس لیونۍ نه وه

د سپوږمۍ سپینې رڼا ته

دوو کبلیو به رودله

دآسمان ستورو لیدله

یو سهار چې یې کبلي په خوب اوده وو

د هوسۍ تیونه تش وو

ځو چې ډک تیونه راوړي

یو کبلی یوه کبلۍ وه

زیږي لمر ته ویده پرېښول

لمر خپل ځان ورته هوسۍ کړ

دوی یې غېږ کې تاوده پرېښول

کله وړانګه ورته ژبه کړي څټي یې

پلوشې یې خواږه ښکر شي ګروي یې

هوسۍ لاړه یوې دا سې شنې ورشو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سپاره پکې ډو بیږیږي

د بمونو تش ډولونه پکې توی دي

داوا ښه چې په باروتو کې را لوی دي

لړ نه ډیر غوندې ترخه دي

د ګنډیر غوندې ترخه دي

خو هوسۍ یې خوري په خوند خوند

خدای شته ډیر ورته خواږه دي

په شیبه کې یې بس تش تیوونه ډک شول

چې په پښو یې تې لګیږي

پروښو یې تې لګیږي

ټکی ټکی سپینې پی‌ دي

دوښو پر پاڼو لویږي

له نشې او له مستۍ نه

د هوسۍ ملالې سترګې

سرې شوې څرخ وهي ګډیږي

د زمرۍ غوندې څلیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دوې ډیوې بلېږي

په قدم قدم روانه

مسته مسته ده نشه ده

د ازرینه هوسۍ ګورئ

نن د شنو میو شیشه ده

د زړه سر ته یې ور کړې

دیرغل لړم لشه ده

کش او کړپ یې لرې و اورید

څه یې شک په رړه کې تیر شو

نا څا پې یې لیونې غوږونه څک کړل

سره په وینو خوله لیوه یې لرې ولید

یو سور سوی یې په زړه تیرو بیر شو

نیزه باز یې له خپل قهر ځینې جوړ کړ

د جنګې آسپې په شان پر لیوه راغله

***

د هوسۍ په ښکر پېیلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځنګله دلیوه زړه دی

له دې زړه نه دهوسۍ دشیدو بوی ځي

له شیدو ځنې دلمر دشغلو بوی ځي

دچمبې له خوا ره غرېنه

څه د سو یو نغمو بوی ځي

۱۳۷۶ دروژې مبارک میاشت پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټپو يې ژبې واکړئ

غرله غرد سره ننښتی

جنګوي تندي د کاڼو

سل منۍ ډبرې رغړي

ته وا مېندې دي دبيا ړو

له اوږويې خور جينونه

لاندې لويږي دګلپاڼو

مېندې بورې پر ګور ګورو

پر کر کڼو پر ممانړو

درمندونو کې راتوی شول

کټوري داورله زاړو

لمر هم ټول سيوري وژلي

دژوندون د شنو بکيا ړو

د شيرين وطن په نوم دې

فرهادي تيشه در واخله

ډبرينې دروازې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې غرونو خڃې پڃې

چې غولا نځې يې شي ډ کې

دژوندون چينې دي وچې

په دې غرونو کې بنديان دي

زرسيلو نه د طوطيانو

په نبا تو يې ماړه کړئ

په شکرويې ماړه کړئ

د مرګي تندې ځپلي

په سندرويې ماړه کړئ

چا رانجه وربانده ې ښنبلي

چا په غشو دي ويشتلي

پر ټپونو يې دوا کړئ

په ټپو يې ژبې وا کړئ

په کټ کټ يې په خندا کړئ

آوازونه ورته راوړئ

پر وازونه ورته راوړئ

دوطن په شنه آسمان کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خواره واره په سبل کړئ

پرې جارو د جنګ لوګي کړئ

جوړ د سولې ترې امېل کړئ

*   *   *

له تبې دروا خله پاستی

چې ډم ډول ته ورکړ لاستی

ډنګه ډنګه د ډول غږ دی

د ټېپې د کهول غږ دی

زنګوي ستوري په غېږ کې

په ګړنګ کې راټول غږ دی

د خپل داغ رانجه يې ښنلي

ناست د سرو وینو په رنګ کې

بيا د سوي غا ټول غږ دی

ورته ځیر دی داسې ښکاري

د نرګس سترګې يې څاري

وایې بیا به کله پا څي

چې محشر جوړ شي او نا څي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د روح پر وچې للمې

نغمې څاڅکي څا څکي څا څي

پاس پرې ناسته قمرې ښکلې

د ګل ونې کړه څانګه

يې ليندې غوند ې راښکلې

دآواز غشی يې راشي

داسې خوږ مې پر زړه لګي

چې رګ رګ مې په ګډاشي

لاس د يار مې ږدي پر سترګو

ټولې ګوتې يې رڼا شي

هغه خدای چې رانه ورک وي

په هر لوري راپيداشي

*   *   *

ځئ چې غشي ليندې واخلو

دليوانو په ښکاروو ځو

يو څو نوې ټپې واخلو

په قربان او په زاروو ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورئ !دازموږ شعاردی

دلیوه پر سترګوزاردی

هسې نه چې يې پر تشي

چیرې و لګيږي غشي

چې څرمنې یې سوری شي

زموږ کار به بیا ښه نشي

هو لیوانو ته اخیستي

موږ د غشي په تلي دي

چې بې رحمه يې وژلي

سل هو سی او زرکبلي دي

په هنر هنر به وچې

دلیوانو کړو څرمنې

ترینه وبه خر یو پاکې

هغه شنې ځیږې وژغنې

په وطن کې مو بې شمیره

شته درانه درانه توپونه

د ډولونو په شان ګیډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وازې خولې لکه دیګونه

چې له خولې نه یې راوځي

د دیوانو آوازونه

په اواز کې یې اورونه

ښاپیرۍ یې دي وژلې

سو ځولي یې کورونه

د دیو غږ به ترینه واخلو

شوراو ځوږ به ترینه واخلو

د هر توپ پروازې خولې به

دلیوه ځرمنه تاو کړو

په کې تود په سراو تال به

ساز د سولې او دنیاو کړو

پیښور۱۳۷۶ تله۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به راځې، ته مې په خوب ليدلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

پرسردې تاو ود هراتۍ تورد لونګې، د کندهار زليمه *

په کې غونچه غونچه ټومبلي تور لشي اوزرين رنګي غنم

لشې لشې بانه دې نېغ وو ، شمله دارزليمه

اسماني آس دې تر پښو لاندې مستانه روان و

په شرنګا شرنګ لکه موزونه ترانه روان و

پر مخ روان لکه روانه زما نه روان و

قدم قدم يې ود سردا ستا دانو استاد

ته وا چې نال نال يې چا جوړو له تيشې د فرهاد

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

دغه دزيړې زرغونې تر پلو شو لاندې شنه غرونه وينې !

زرين وزري طاووسان دې استقبال ته ولاړ

دغه د سر د شفق په شال پټې رڼې ويالې رواني ګورې !

درته وريښمينې څڼې بيا دې ښاپير يو خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به راځې ته مې په خوب ليدلې

ولې به نه راځې ، نو خود به راځې

چې يې ستا نوم زموږ پرټنډوټک وهلی و په شلو ميخو

ترتو رولاندې مو په پرې سرونو ستا په خاطر

شهيدانه رقصونه ډير کړي دي

د خپلو وينو پر څادرمو ستا په نوم ، نفلو نه ډيرکړي دي

زموږ د پيغلو پيغلو خويندو د سينو په غو څولو باندې

د ی،المانو قصابانو چړې ډيرې پڅې

راځه راځه دزړو نوبت کې مو نينې دي د پولادو پخې

بو.ن يې واخلې تبرې داړې شي د مرګ ورته له وبرې پڅې

ته به راځې، ته مې په خوب ليدلې

ترتا قربان، دصوفيانه نظام منصور سرداره

للمي غاټول ته پر خې پرخې، پسته ور، بارانه

رنځور وزړونو ته اناره دانګور سرادره

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

په خامو پيوها لمدې چړې رندې دي رندې

هغه په تاندو وينو سرې تورې نن زنګ خوړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبربه نه يې چې مغرورې فرعونې ککرې

ددريابې قهر زرين غوندې نهنګ خوړلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

د سخې جان سپينو کو ترو درته لويه سلامې نيولې

تر تا جار يږې خوايې ستا غوندې زلمې نيولې

او ښکو تا بيا د جوړو لو ستاو تاج ته د غمې نيولې

کر کې ځپلې يو د سختې مينې ډير تږې يو

يه تر الما سو ځليدونکيه او ځپانده روده

په غورځنګو نو شه په تور کمر کې لاره باسه

زمونږ د بخت پاچا راځه پښې دې مه وبا سه

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

پر سردې تاو د هراتۍ توره لونګۍ، د کندهار رزلميه !

په کې غونچه غونچه ټومبلې تورلشې اوزرين رنګې غنم

لشې لشې باڼه دې نيغ و وشمله دارزليمه

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

۱۹/ ۱۰ / ۹۸ پيښنور ناصرباغ نوې کمپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ زما همزولې

ښاپیرۍ زما همزلې، او نغمې ترما مشرانې
ښاپیرۍ تر ګرانۍ تیره. خو نغمې رابانديې ګرانې
ښاپیرۍ په خوب کې ویښې، او ښاغلي نغمې راوړي
ښاپیرۍ په ویښه راشي، خوبولي نغمې راوړي
ښاپیرۍ بده بلاده، واښکي واښکې له تاک واخلي
زما په زړه کې وغزیږې، رانه واګې دواک واخلي
چې منکر شمه له مینې، دا نو ځان راته ښکلا کړي
ماشومتوب ته مې را ستون کړي، افسانې راته رېښتیا کړي
ښاپیرۍ د اختر شپه ده، زه د بر کلي ماشوم یم
مرګي څو راته نیولی، خو ژوندی ددې په نوم یم
له بدرنګ جنګ نه مې ساتي، ښکلي غرونه رانه تاو کړي
شین د شنو بنګړو له شرنګه، ساز د سولي او نیاو کړي
خو چې وخت د ښکلي جنګ شي، شنه بنګړي ایسته ګوزار کړي
د منصور سکنۍ خور شي، سپینې لیچې راته دار کړي
زه یې توري د غزل کړم، د لونګو دا یې راکړي
خو چې ورېی د مستۍ شم، د شنو بنګو دانې راکړي
ما د ډول په غږ کې نغاړي، ګړنګونو له مې یوسي
د نغمو مستهٔ څپه شي، غورځنګونو له مې یوسي
ښاپیرۍ له قافه راغله، زمونږ کلی ور معلوم دی
په لجرومه کې یې کښلي، په وریښمو زما نوم دی
په لمانځه چې ودریږم رکعتونه را نه هیر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ مې زړه ته راشي، جنتونه رانه هیر شي
ښاپیرۍ د ګلو ونه د غوټۍ نظر به راکړي
ښاپیرۍ سخي ملنګه، د خولګۍ نظر به راکړي
ښاپیرۍ د شعر الهام شي، کله کله تری تم شي
د زمري غونډې یې څارم، ښاپیرۍ د هوسۍ رم شي
ښاپیرۍ کلي ته راغله، ښاپیرۍ به غره ته بوځم
ښاپیرۍ د میني تنده ، ښاپیرۍ به زړه ته بوځم
د رحمت وربځې راغلي، پرځنګل به باران وشي
ښاپیرۍ تر کوچو سپینه، تکه سپینه غوا به لوشي
ښاپیرۍ بېګاه ته راشه، اوس مې ښه کاروبار جوړ دی
په زرګرې شپې مې تاته ، نن له ستورو نه هار جوړ دی
ښاپیرۍ زما استاذه، پر غزلو یې لاس بر دی
راښودلی یې په خوب کې، د سندرو پیغمبر دی
ښاپیرۍ مې سپینه بازه، شین د زړه کوتر مې وخوري
په پنجو کې مې ور ټول کړي، په هنر هنر مې وخوري
ښاپیرۍ په سفرځمه، د خبرو ځوری راکړه
خاماخا که شین طوطي شوم ، د شکرو ځوری راکړه
ښاپیرۍ مراقبه شوه، ښاپیرۍ خبرې پریښوې
مروره رانه ګرځې، ترې نه مات مې یو بنګړی دی
ښاپیرۍ ته ملامت یم ، ترې شکولی می څونډی دی
کچ او کیچ یې وړم د لیچو ، شنه بنګړي به ورته راوړم
د لونګو دمریو ، ډک څونډي به ورته راوړم
چې له ځان سره روان شم ، ښاپیرۍ را سره مله شي
د سترېا متاع مې لوټ کړي ، مهربانه غونډې غله شي
که نرېۍ مې مخالفه، ښاپیرۍ مې په طرف ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې امامه د ګلونو، او رڼو پرخو د صف ده
د اخلاص څپېړې ورکړم، چې کوم دیو د وسواس راشي
زه چې دومره ریاضت کړم، ښاپیرۍ به په لاس راشي
ښاپیرۍ رنګونه راکړه، سرو غاټولو رانه غوښتي
ګلابونو او نرګسو، آن چې ټولو رانه غوښتي
ښاپیرۍ په غنم لوکې، زمونږ برکي ته راشي
د حجرو د جوماتونو، د ګودر کلي ته راشي
ږلۍ بند له کلي تاو کړي، شین قرآن په غیږ کې واخلي
زمونږ کلی به د امن، او ایمان په غیږ کې واخلي
اوس به ول د څڼو راکړي، لو کومه ملا ترمه
یوګیډۍ قبوله شوې، په آمین دعا ترمه
نور قلم به مې سور ګل شي، په خوږ لاس کې مې کړلی
ښاپیرۍ په شین دسمال دې، غوځ ورغوی را تړلی
که له تندې مرمه مرمه، که ژوندون سراب شي

مرغلره خوله به راکړي، ښاپیرۍ به شین دریاب شي

پېښور ۱۹۹۸/ ۱۲/۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین همځولی ((دځنګل دلیک ځواب))

مینه مـــې ومنــه په مینـــه مینـــه

ستـــا پــر کرکـﻪ پر مـــمـــانـــه سلام

ستا دنـښـــتر پر زلفـــو زلفـــو سلام

ستا د ځـیـــړې پر پانه پانـــه ســـلام

چې ستـــا پــر ســر ده له کتـــاره وتـــې

پر هـــاغـــه سترې ناسته زانـــه ســـلام

* * *

لیـــک دې خــــه ډیره موده مخکې راغی

هـــی هـــی چې زه دځواب تـــاب نـــه لرم

دخـیـال نـیـلــې مې ګوډ په نیمــه لارکې

مـلــونــی یــې پری پښه په رکاب نـه لرم

دشــعـــر پــادشاه ته یې شاګرد دی یـمه

بې لـــه تــا شـــین دشعر کتـاب نــــه لرم

* * *

داســې خـــومـه وایه چې هیر دې ډیر دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانه پادشاه مې تــه يــې پيــر مې ته يې
په ويښه هم زما په ســترګــو کــې يــې
دسهار خوب مې يې تــعبــيــر مې ته يــې
دزړه هـــنـــداره درپـــــســې ګـــرځوم
دهغه ستر نقاش تصــوير مـــې تــه يـــې

* * *

ګـــــرانــه زه ډيــر دميــنــې وږې يمه
لکه يــتــيم مــې پر ســر لاس تــيــروه
ما سره غـــرونــه غرونــه مــينــه کـــوه
زمـــا پــر زړه دهـــنــر لاس تـــيـــروه
په تور کـمـــر کې هم چې ښکلي ګـــورم
پرى ښه روښان دجـــوهــر لاس تيـــروه

* * *

خالي لا ســـونـه مې له ستـورو ډک کړه
چې پرى لمنه دسپـــوږمــې ونـــيســـم
ستـــاونــې دنګې دعـــا ګانـــې زمـــا
دښکلا عـــــرش ته به ځولــې ونيســـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ګيدړ خيال وخـــتـــونه برند دي ولـې ؟
لنګه زمـرۍ بـه تـر لکــــۍ ونيـــســـم

* * *

ته دخـــــدای شيـن باغ يې ښامارخونه يې
چــــې ګنـــې تا دلال ثـــنـــا ويلـــې
زرګـــونـه کـاله تـا دحـال پـــــه ژبـه
دهـــغـه ستـر جمال ثـنـا ويـلـــې
تـــا دبلا ل درنګ پـه تـوري تـــوري
دپـــرښـــتـــو دخـــال ثـــنـا ويـــلـــې

* * *

ما بـــــه سوما ګڼـې دخپـلـې غيـــرې
دهـری شـــنـې ونې پـه سـردې قسـم
شــــراب شــراب به زما شعـر جـوړوي
پر شـــــرابـونو دکـــوثـــر دی قسـم
لـــــه درده ډکه مې غـــزل تـــوري لــره
پــرشـــــهيـد غـــاښ دپيغمبر دې قسم

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې ماشـــوم وم افسانې مې خوښې
چـــې ترابـــان بـــه ګـــل انـــدامه یو وړه
مـــــاوی چې ته به وې قـــاصد جوړشوی
تـــــابـــــه خــــبـــــره تــــر بهرامه یووړه
په دریم ګــــــام کې به شول ښکیل ترابان
کـــــه دا ولجـــه بـــه یې دوه ګامه یو وړه

❋ ❋ ❋

ته خــــو اوس هم له شنو خوبونو ډک یې
په خـــــوب کې ډیر زیـړي ګلان رالیـــږه
دګلابـــــونو په رنګونـو کـــې رنـــګ
هـــا ســــــور وزري بـلبـــلان رالـــیـــږه
یـه د سنـــدرو مرستـــنـــد ویـه زمـــــا
دغـــزلـــونـــو غـــزالان رالـــــــیـــږه

❋ ❋ ❋

لــه مـــــانـــه ښکلیو تښتولی زړګـی
څـه چې راپــــاتې وه سندرو وخـــوړ
یو څه شین رنګ شـــو تاته لیک پری لیکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه هم دا وښکو مرغلرو وخوړ
د سر ښیښه کې چې شو ګل د فکر
وینو ته تږو په ډېرو وخوړ

* * *

یو څو خیالونه نوي لوزي لرم
ځان سو ځوم خو د غزل اور غواړم
منم هوسیو دې ګیلې راوړي
دا ګلالۍ قافیې په پور غواړم
د ژوند دریاب لرم څه مړه خونه یم
د څپو ژبه وایم شور غواړم

* * *

ان ترسهاره دې غم ویښ ساتي ما
شپه رونوم تا ته شپیلۍ غږوم
د ناصر باغ د شهیدانو ترخنګ
د هدیرې شا ته شپیلۍ غږوم
ستا د شهید شپونکي ویرنه وایم
د "پسرلي ماته شپیلۍ" غږوم*

(c) ketabton.com: The Digital Library

❋ ❋ ❋

ستا درنــو چــیــنــو دتــنــدې مینه

بـــــس د "درویش " په ترانو مـــاتــــوم❋

"پیــکـــار " اشنا یې له سپین غره راوړي❋

خــمـــار دبنګ په پیمـــانــو مـــاتــــوم

له ولولـــــو ډکه هــوســـۍ تـــلوســـه

د "غضنفر " پــــــه افسانــو مـــاتــــوم❋

❋ ❋ ❋

تــــــه واچې ستا دسیلۍ شغ پــه کې دی

د "کلیـــــوال " مستــــــې سندرې اورم❋

د " شاســــــعود " په پادشهۍ کې ګرځم❋

نغمې د "مستـــــــې قــلنـــدرې " اورم❋

چا زهر هم دخندا جـــــــام کــې راکـــړل

له چا ترخې ترخــــې خـــــبـــرې اورم

❋ ❋ ❋

په وینښه وینم لکه خــوب ښـــــــا پیرۍ

پر مایــې زیـــــرې دغـــزل کـــــــړې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دچا اواز لـــــکـه دشـــاتـــــو خـــــوږو
خدایــــــږو په مـاخوبې څه چل کـړی دی
وی: ته خبرې کـــــوه چوپ یې ولــــې ؟
کاروانه چیرې دې مــــــزل کـــــړی ده ؟

* * *

یوه شاعره هم په خوب کـــــې راځــــي*
سوریې کمیس وي دالوان اغـــــو ستـــی
شــــنــه یې لستو ني لکه ستـــا بنفشــــې
اوسپــیـــن پرتوګ یې وي دسان اغوستی
ته یې راشیـــــن په تورو سترګو کـې وې
موسکی نظر یــــــې وي ایمان اغوستــی

* * *

کله چې وخــــانـدي رښتـــیا وایـــمـــه
غونډیی غونــــډی شي ارغـوان ګلـونه
روښــــان تندی لـــري دلمـــر دذاتــــه
شنې رزغــــونې کاندي باران ګلـــونــه
شرنګ دپایزیــــب یې وي قدم په قـــدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپېيې وروستو وي روان ګلونه

* * *

خوږه خوږه د ځپو ژبه وايې
په غورځنګو لکه درياب روانه
لکه تپه په ساز کې تاوه راتاوه
سره دډول او درياب روانه
پر بد رنګيو به يرغل راولي
لکه د ښکلي انقلاب روانه

* * *

رانه وي شمع لګيدلې پاتې
په شومه دم کې شم له خوبه راويښ
د خوشحالې اوښکې مې سترګو کې وي
په ښکلي غم کې شم له خوبه راويښ
غزل غزل شمه نغمه نغمه شم
ويده قلم کې شم له خوبه راويښ

* * *

شمعې ته ګوره خو په سترګو کې مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تللي خـــوب يو سترګې سيوري ناست وي
شمع قـــلم شـــي او خبـــرې کـــوی
پر سريې شيـــــن د غزل توری نـاسـت وي
شمع نښتر شي ، شمـــــع و غـــځيـــږي
پرې سور وزری غـونډې ستوری ناست وي

* * *

رانژدی زړه ته تر ليـــــلا نـــه ډيـــريـــې
دالری نه ده چــې مجــــنون دی نه شـــم
خــــــدای مې دې ګل ستـــا دلمنې لري
دچا په ســــــترګو کې زرغون دې نـه شـم
چې مې له ځانـــــګې زر شهبازه جوړ شي
شم دې ادا نه چې ســــــتا زيتون دې نه شم

* * *

زه به په کـــلـــي کې کـو کـــنــــا ر وکـرم
چې ستا مــــچۍ راشـــي ګلونه يو سي
او که پر کـــلـــي ږلـــــــی وو ريـــــده
نو هسې نه چې تــــش ځانګو نه يــو ســي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای مهربان دیګونـــدې شات شي آشنا
زمـــاله غزل نه دې لفظونه يـــوســـي

* * *

چـــې ستا له غيږې يې ګـــلونـــه راوړل
مـــينـــه د هغې ځانـــګې اوروه کنـــه؟
هسې پـــــه خپلـــوکې خبـــره کـــوو
سپينه خولګـــــی مې باندې پور وه کنه؟
ته په ايمان،د شپـــونکې ورور شپيلۍ يې
دا سرافيل د شپيلـــــۍ ځورو ه کنـــه؟

* * *

رانـــه خــــبره اخـــوا دې خواشي لــــږ
ګرانه چې تـــــــيـــرې خاطرې دې ګورم
زه چې مرغان اورم چــــــې ونـــې ويـــنم
ترپانـــــوډيرې خــــاطـــرې دې ګـــورم
هير به مې ډيـــــروي دومره ډيرهم نه دي
رايادې ، هـــــيرې خـــاطـــرې دې ګـــورم

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پېښور ګرمې به سوی ومه
خو ترنم دې د باران را په یاد
دومره ښاغلې د بېلتون هم نه وم
تاکړی په سترګو کې یاران راپه یاد
ډوب لا په وچو کتابو کې نه یم
اوښکې لا پېژنم ګریوان را په یاد

❋ ❋ ❋

بیا پسرلی درغځوي لاسونه
بیا د پښو ییلو بنفشو موسم دی
ډک د شبنم کنډول پر سر د غاټول
توره بلبله د نشو موسم دی
برګې رمې کوي تکمیل د ښکلا
وچې شپېلۍ د شنو ورشو موسم دې

❋ ❋ ❋

غواړمه دوې لسیزې شاته لاړ شم
ستا د زلمي غرڅه کیسه راواخلم
پری کرونده د زړونو وکرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لپو لپو تـــلوســه راواخلم
داغ دبــاروتــو شته د ذوق پــرلـــمن
اوس به دمښکو ګــلــکاسـه راواخــلم

* * *

ها تـــورکمر پرسر يې سپينه سپوږمۍ
لکه ډولـــۍ چې پــر تــور اس تــيروي
دي په رګ رګ کـــې يې سپين توري راشنه
هــــره شپه کومې تــه الـمـاس تـيـروي
ته وا چې ســــر يې پــرا سمـان لګيږي
د سحر لمر يې پــــر سر لاس تيـــروي

* * *

همـــاغه دی ! هغه غرڅه اوس هم وينم
دهاغــه تـــور کمـــر پـــرسرولاړ دی
ښکر د الماسو يـــې سپوږمۍ تـه رسي
ستــرګو کې ستوري لـــکه لمر ولاړ دی
ديوه پردي ير غل ځرپی يې و اوريـــد
څک څـک ، غوږ غوږ ، خنجرخنجر ولاړ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

غرڅه نشه ، غرڅه د مېو ډکې
څو تنکۍ څانګې د سوما خوړلې
غرڅه د شنه ځنګله مجنون وګڼئ
غرڅه دی « څښې دلیلا » خوړلي*
څنګه غلام شي په ګل څانګو کې یې
قلمي ګوتې د باد شا خوړلې

* * *

غرڅه پرېږده په جنوبي ځنکل کې
د شمال خواته د شمال سره ځم
د برګ وزرو الو تکو پر سر
له یوه زرین مارغه د خیال سره ځم
د لمر په رنګ ، رنګ سره دانه د باران
خورم په ټالۍ کې زرغون ټال سره ځم

* * *

له سپین سالنګ نه یې لمر ټول ونیو
له روس نه دومره الو تکې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچ پکې نشته خوله اور نه ډکې

ګورئ داوسپنېغږکې راغلې

دمه یې وکړه دبا ګرام پر ډګر

دا په لټون دکومې ورکې راغلې ؟ !

* * *

یو څو شین سترګو نا اشنا وګړو

په برګ وزرو کې بنزین وا چول

پر ځای دزړونو یې په لاس دشیطان

سینو کې تور کانې دکین وا چول

داور بمونه یې دلپو لاسو

پر دعا ګانو پر امین وا چول

* * *

دا برګ وزرې په دوره راوتې

زمونږ دکلي پر سر اور تویوي

دا ظالمان پرځیکر ولي زلمیان

له ځوان زړونو نه یې زور تویوي

پر سپینو لیچو یې سرپه ونه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترینه دشنو بنګړیو شور تویوي

* * *

راغلي دوړو شاهینانو په شان

سپینو کوترو نه یې بام اخستی

په مازدیګر کې یې چړې دي ښخې

زموږ له کلي یې ماښام اخستی

بس په زخمونو یې نما نځلي یو مونږ

رانه یې ګرد سره آرام اخیستې

* * *

هغه ده درومي دځنګل پر لور

چې ځوان غرڅه رانه عدم ته یو سي

کباب یې وخوري له شرابو سره

ښکر دالماسو یې موزیم ته یوسي

له مستو سترګو نه یې رنګ دغورځنګ

دمرګ دتوري شپې تورتم ته یوسي

* * *

غرڅه سرې سترګې پاریدلې ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر پښـــــوزنځير د «ليلا خڼې» را تاو*

هلته ملا مـــــاتې سوما هـــم ويــنمــه

تر مـــــلا يې سرى دوريښم كـڼـــې راتـاو

دماتې ځـــــانګې لاس يې غاړه کې پـروت

ترى سور ځــنــډى سپينې مشکوڼې راتـاو

* * *

دبـــــرګ وزرو الــــــو تــکـــو وزر

دشنو نښـــــترو پر ســــرونـــو لګـــي

يو سيل د سرې او سپـــنــــې غشي راځـي

دتور کــــمر په ټـټــرونـــو لـــــګـي

آه دغرځه دپـــښـــتـــې خرپ مې و اوريـــد

بـلـــې لمبې يې په ښـكرونــــو لـګـي

* * *

غـــــرځه له ډيره درده کـــړيــکه وکـــړه

درزونـــــه وکــــــــړل دکمر ډبـــــرو

دځوان غرځـــــه کړيکو ته ټينګې نه شوې

مــــنـډه اخيستې ده لـــــښـــکر ډبـرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوړ ګـــــــړنګ لـه ازانــګو نه ډک دی
راپنــځولـــــی دی مــحشــــــر ډبــرو

* * *

غـــــرڅه دمستې ځوانۍ درد اخیستـــی
کله په پــښـــو کله په ســر ګـــډیـــږي
په ګډیدونکي نــظــــر هر څـــه ګـوري
ونې ګــډیـــږي او کــــمــر ګـډیـــږي
پر سر یې بیــــا دبــلا سیـــوری راغـــی
چــــې یــې داوسپنـــې وزر ګـــډیږي

* * *

شــــو نابــره بـــرګ وزرو تـه ځـیـــر
داله‌آســــمان څنګه پړانګان وریږي؟ !
پری زنځیرونـــــه راشیوه شین سترګـــي
ته‌وا کـږې کــــــږې مــاران وریــږي
خدایه ! ورولیږه لــه غـــیــبـه درمــــان
جهان دردونه یــې پـــر ځـان وریــــــږي

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شنـــه ځـــنګله په هغه لـري خـــو کـــې
ماته د بر کــــلـي شپـــونکــې ښـکاري
ټوپـــــک په نښه او د پړانګ په ځـوکې
داسې پــــــه بريد لکه زمـــری ښـــکاري
ګوره شين ســـــترګونه به ښکار خطا کړي
زړه د تور سترګي کــــــې غورځی ښـكاري

* * *

هـــه هــه غورځي له ډيــره درده کــوي
له ملـخــي ټوپـک يــې اور وريــــږي
ها سپين زنــــځير په سرو ګولـيو ولــي
پر هغو شنو ستـــــرګو هم تور وريـــږي
په ترپ داو سپنې پړانـــــګان تښتـــــي
او پر زخمي غرځه ټـــــکـــــور وريـــږي

* * *

غـــــر ځه پر کاڼو باندې خـولــه ښخه کړه
په مــــو ملايي پسې کمر ځـــيـــــر وي
غـــــر ځه د ځـــوان ولي اروا وبــــــولئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښکر د تور کمر تېر ځیروي

ته وا ، علي په ځليدونکې توره

ديوه تور کافر ځيګر ځيروي

* * *

له تور کمر نه شنه لښتي روان شول

د رومي د کلي تر ګو دره رسي

په دې اوبو کې مملايي ده ګډه

دژوبلو ژړو تر پر هره رسي

تکور تکور ژړي پيا توري په لاس

ځي دجنګونو تر ډګره رسي

* * *

د شعر با دشاه ستا حماسي افسانې

تر حقيقت نه هم ځلانده وينم

تر شعر نه شنې ونې دې بُورى مه شه

دزړه دعا په وينو تانده وينم

تل دې سپوږمۍ ستا د ښترو پرسر

دنور په تار کې اويزانده وينم

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د تورو لړو په خلوت کې غلې

په شنه چمن کې لکه پیر ناست یې

یار ! د سهار د خوب کاروان یې زما

د یوه رنګین غوندې تعبیر ناست یې

زر ښاپیرۍ مې د زړه تخت ګرځوي

پکې باد شاه پکې وزیر ناست یې

* * *

ته د شعرونو شین همځولی زما

د سور وزرو بلبلانو کتاب

ستا له ګلونو نه مې رنګ راوړی

ورمې تری خېژي ستا دلیک دځواب

لادې بل باب ته رسیدلې نه دی

کاروان طالب طالب د مینې د باب

په نښه شوي:

دښایسته غزل بون محد صدیق پسرلی دغزلونه مجموعه ماته شپیلۍ. پیاوړی شاعر درویش درانې ، زلمې نازک خیال شار عبدالله پیکار ، پیاوړی کیسه لیکونکې اسدالله غضنفر ، دمستو شعرونو شاعر کلیوال خټک ، ددری ګوټیزې دایرې شاعر شاه سعود ، یوه افغانه سندر ماره چې خوراواز یې افغانستان رایادوي ، زما ایډیال شاعره چې په انساني ښیرو کې مې نه ده لیدلې ، چې د بوی ښکلې اروایې زما دتصویر په ورکه جزیره کې اوسیږي چې حضور یې وخت په وخت په شعرونو کې احسا سوم دلیلا څښې زمونږ په غرونو او ځنګلونو کې یو ډول ځنځیري وانښه دي چې اوبدل شوو کو ښیو ته ورته دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونیه سندر ماره

که دګلو ځانګه ځانګه ، پاڼه پاڼه

په روپۍ روپۍ خرڅیږي

چې روپۍ درسره نه وي

ته به څه کړې ته به څه کړې ؟؟

که بازار کې دمرغیو پې، خر څیږي

که له غمه وي خوب وړی

لکه سیند چې یو سي مړی

دسهار لمونځ دی قضاوي

په پنجره در ننوتې

دځنګله توره بلبله

په مېښو که کې سندره

په وزرو کې یې ستوري

او په ستورو کې یې ښته

له سپوږمۍ درته رڼا وي

په منګول کې یې راوړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو تنکې ګل د سوما وي

او دغرونو پر سرونو

زیړی لمر وي څرک وهلی

که له ګل نه ،له غوټې نه ، له ګل پاڼو

لپه نه شي ډکولې

چې یې وشیندي دښکلیو پر سرونو

دښاغلیو پر سرونو

او د دنګ دنګو ځلیو پر سرونو

داسې وکړه چې داغوړ دې را نژدې کړه

لیونی یمه له راز دې خبرومه

دښاغلیو له انداز دې خبرومه

یوه ښکار ته لکه باز دې خبرومه

که ګلان غواړې دغرونو او دګټو پرسرونو

څپلۍ وباسه په یبلو پښو روان شه

داغزیو ، دسکروټو پر سونو

دُعا تویه کړه له لپې

لپه ډکه وړه له ناره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهه لاره ، وهه لاره

ځو دمينې تر تم ځايه ورسيږې

دښکلا تر لويه خدايه ورسيږې

ها غه پورې خلک وپيژنه دوی دي

چې مې سترګو کې ديار کري ګلونه

اوبه خور ته يې له مونږ نه اوښکې غواړي

دسرو وينو دپرهار کري ګلونه

ورته ګوره داغزو په خير ولاړ دي

دوه درې نه دي ترزرګونو ډير ولاړ دي

ډکه لپه دسکروټو

کړه په پښو کې ورګوزاره

له نرګسه تر ګلابه

دبلبلو تر چغاره

يوه شنه لاره پيدا کړه

ليونيه سندرماره

پېښور 1999 / 10/12

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

دنګېدلې یوه تیږه ده له پانه
ده څرګنده ګړندۍ لکه بیانه *
یوه غشي په کمان کې ځان را ښکلې
په هوا کې په مستۍ ځي یوه زانه
د سپوږمۍ نغمه په خوله توره بلبله
په مښوکه کې یې تکه سره ګلپانه
کومې نجلې په کې تال دی اچولی
پر بیا لې باندې ولاړه ده بیکیانه
په اوبو کې منتشر دي دوه تصویره
یوه تا بلو ترې نه نه جوړ کړه ناجانه
انځور ګر دي انځورونه پنځولي
پرخه پرخه د ژوندون پر هره پانه

* د بیانې او روانې تیږې تشبیه د یوه عربي شعر تر اغېز لاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شغ

شـــغ شـــو راغــلـــې شـــغ شـــو لاړې
پـــولادي بـــرګـــې کـــوتـــرې
نـــه يـــې زده غـــومبـــر دمـــيـــنې
نـــه يـــــې رپ وهـــــــې وزرې

***

پـــرې اوښـــانـــو مهـــــارونـــــه
تـــــر هـــــا پـــورې رغـــزي تللي
داوښبـــه پـــه پښـــو کـــې بيـــا دي
دګـــورګـــرو اغـــزي تـــلـــلـــې

***

بيا بـــرګـــۍ پـــه هـــوا ګـــرځـــــي
تـــو غنـــــدي ولـــــي راولـــــي
داچـــــې پـــاس پکـــې سپـــاره دي
تـــر شيطـــان دي هـــــم نـــاولـــــي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســــورکـــــې اوښ وهـــې ترپـکې
پــه لمــبـــو يـــې پـــــټ وري دی
يــو څــــو ګـــزه تــــرې نــــه اخــــوا
غــــو رځــــيـــدلــــی کپـــری دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدرګه

تـــه دستـــو رو شـــاتـــه پـتـه
له سپـــوږمـــۍ نـــه ډیـــره لـــړې
د ســـحـــر تـــورو بـــلبـــلـــو
بـــــه راوړې درنـــــه سنـــــدرې

***

لـــــکه لـــمـــر په غـــر غـــره وې
مازدیـــګر کې مې مـــونـــدلـــې
هـــلا لـــې اوږې پـــه غـــاړه
په اختر کې مـــې مـــونـــدلـــې

***

لـــه غـــــره کلـــــي تـــه راغـــلې
په ګـــودر کـــې پـــه خـــنـــدا شـــوې
پـــــرک دنـــیـــا دې کـــړه روښـانـه
لکـه ســـره سپـیـــنـه رڼـا شـــوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کړي دنیا راسره رخه

چې ته ماته وې راغلې

چاته مه وایه حالونه

چوپ چوپ غلې غلې

***

تا چې مال ره راوړې

ځوندوره آئینه وه

ستا په مخ راته هر کاڼی

او ډبره آئینه وه

***

تا يې کړې بدرګه ده

چې مې اوښکې د ګریوان دي

تاله ماسره ژړلي

ټول د کلي شهیدان دي بدرګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګل په سیپارو کې

سیـــپــــارو کــــې دګل ،بـــلبـــلان بلـــبـــلان
وایـــــــي وي دې ودان ، داوطـــن دافـــغـــان

چاته ټیت مه شه ټیټ ، ددې غرونو غرور
دګلونو غونډۍ، سکه خویندې دطـــور

خدایه ته یې شه مل، په پاک روی دحضور
ډیر ښاغلي لرو ، مریـــدان دمنصـــور

داســــرتـــیـــري دعشـــق ، پتنـــګان دایـــمان
دارتـــه ځي په زار زار، یا قـــربان یـــاقربــــان

شپې شوې ډیرې اوږدې، ورک سبا راولئ
بار دنـــور قـــافلې ، درڼـــا راولـــئ

دیتـــیم پر خولګۍ ، بیا موسکا راولئ
مهـــا جرې مرغۍ ، بیرته بیا راولـــئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین بڼـکـــي طــو طیـان، سپیـــن وزري مارغان

تور لوګي چې د جنـګ، کـړي جــارو پـــه یـو آن

خدای به بیا کړي راشنه ،تور و شپو کې سپوږمۍ

په ګډا به راځي ، په ځپو کې سپوږمۍ

لپې لپې به څکو ،په اوبو کې سپوږمۍ

زرغونه به موشي ، په رګو کې سپوږمۍ

د وطن مور مو وړي ، پاس په ســر شیـــن قـــرآن

مخ پــه لمــر یـــو روان، مـــوږ د ستـــورو کاروان

□ / ۹ / ۱۹۹۹ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیل

ګلو رانه ګلو ، خو دا ګل کله د باغ و

پړ مخې مې واړوه د تیلو ډک څراغ و

ډیره غریبي وه زما زړه پسې داغ داغ و

شپې د غم اغوستې هغه تور لباس د زاغ و

شین شال دې پر سرو آسماني رڼا دې راوړه

سرې جامې په غاړه الواني رڼا دې راوړه

نیمه شپه را پاڅیدم عجبه ننداره وه

لوڅه وه سپوږمۍ په شنو اوبو کې را ښکاره وه

لاړمه ځنګل ته د بلبل سوې ناره وه

نوې یې راخستې د سندرو سیپاره وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـر دې نه شـو ډک مـې څنـګانـه تـه وو دروړی

مات لاس دژوندون مـې ګریـوانـه تـه وو دروړی

ماتـه و په غیږ کې عجب جهـان راغلـی

کشف و راته شوی لکه ورک جانان راغلـی

«تا» یې وکړه زړه ته و ماشوم ایمان راغلی

ژبه مې خوږه وه پرې شیرین بین راغلـی

تـه پـه خپـو راغـلـی پـه سندرو کې دې ډوب کـړم

سرو سپینـو مهینـو مـرغـلـرو کـې دې ډوب کـړم

پیـر مې یې پاچا مې یې لا سونه به دې ښکل کړم

ګام په ګام دسترګو برګ اسون به دې ښکل کړم

اوښکې به دې ښکل کړم ، الما سونه به دې ښکل کړم

راوړه دنـرګسـو ګیلا سـونه به دې ښـکل کړم

داسـې مـې خمـار کـړه چـې سرخیـل شـم دمستـانـو

پـانـې پـانـې ګـل شمـه امیـل شـم دمستـانـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سین ته دې ګوزار کړم که ویالې ته دې ګوزار کړم

ګــــوره مې چې ځان څنګه له تږې ګل نه زار کړم

مینـــه مینه مینه یم د ښکلي یـــار دې یـــار کړم

تار دې په تسبو کــــې کړمه تار دې دستار کړم

کلـــــه الا هـــو وایـــمـــه کلـــه زمـــزمـــې بـــــه

کلـــه بــــه تسبــــې اړوم کلـــه هـم نغمـــې بــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاواکه رڼا یې

ګوره ! راروان دی راغی ځغلنده مشال دی
ستوری ، ته واغشی سور په وینو دغزال دی
شپه ده نیمه شپه ده ، دښامار په خوله کې لال دی
پړک وهي دیار په سینه ټنډه شینکې خال دی
شنې لمبې له جام خیژي کاواکه رڼا یې ده
ریږدمه له ډاره خطرناکه رڼا یې ده
ستورو راپه ګوته کړې مستورې بلګانې
تورې تورې ونې لکه تورې بلاګانې
شاته یې ولاړې نورې بلاګانې
راغلې راپسې ادکې مورې بلاګانې
هاغه ده سپوږمۍ رانه په منډه شوه روانه
سر به بیا راوباسي دوریځو له ګریوانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټپ شي ټپ شي ټکی ټکی پرخه پر ګلپاڼو
کله کله سوې قلقله راشي د زاڼو
باد هم یاغي آس دی خرپ یې وایستو د کاڼو
کله په دره کې ششنی وکاندي د بیاڼو
شغ شو ، شو پرک مې د بڼو په خوا کې تیر شو
نوی مې نظر شو هغه زوړ نظر مې هیر شو
څه ګورم ، د ګل پښو ته پرته رامه نجلۍ وه
سپینه را پریوتې له شینکي بامه نجلۍ وه
دا بې شرمه لو څه ښه پوره خامه نجلۍ وه
خټ خټ به خندا وه مسته بې جامه نجلۍ وه
ورغلم نجلۍ نا ، د رڼو اوبو چینه وه
ومې څښله یخه لکه زړ ځله کینه وه
بره له ابشارهرا روانې دي سندرې
ښکته په ګډا دي ورته لمنځي اوښترې
ویښې دي غوږ غوږ دي او غږ نه کوي ډبرې
جوړ غمي د پرخو دي د شپې توري زرګرې
شپه ګوره شاعره شهکاري کوي لګیاده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نــن خـــو دې ليـدلې پـــه رڼـو سترګو رويا ده
لپې لپې وينـــې تويـــې ټـکـــي ټکـــي پـــې دي
پړانګ ته ګوره پښو لاندې يې سرې دګل غوټۍ دي
واوره په ځنګل کې د کــبـلو ســـوې سلګـــۍ دي
ښخ په هاغه پرښه کې ښــکرونـــه دهـــوســـۍ دي
وګـــوره جـلال تـــه دجـــمـــال پـــه وينـــو پايـــي
دلتـــه هـــرزوال بـــس دکمـــال پـــه وينـــو پايـــي

۲ / ۷ / ۲۰۰۰ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اروابناد اسحاق ننګیال په یاد کې

غزل

یو شرنګ شو چې د شنو ما تو بنګړیو ســـــره ولاړ
یو وړور مــې و مــیــن شـــو ښــا پیــریو سره ولاړه
یو ځـوان غم یې را پرېښود چې سپین زیری به مې کړي
ما شوم شو او د ستورو د ګـــوډیـــو ســـره ولاړ
سهار زموږ بهیر ته و راغـــلی یـــک تـــنـهـا
ماښام له ډېرو ډېرو ډیوه ګـــیو ســـــره ولاړل
زیړ ګل و د ګلابو ، په سره اورکـــې و راشـــیـــن
باران ته تـــږی تـــږی و ُږلـــیو ســـره ولاړ
زرین کبان یې ونیول د مینې په چـــنـګـــک
ساقي شو د شـــرابـــو لـــه کشتیو سره ولاړ
رباب وً د چندنو مست په مستو تـــــپو مســــت
شرنګا یې شوه را پاتې له ځـــونــډیو ســـره ولاړ
سوما زموږ د غره و خـــو ډیـــر ژر دابـــدیـــت

(c) ketabton.com: The Digital Library

له چتو چتو پېغلو جينکـــــيـــو ســـــــره ولاړ
فقير و خو چې رام يې کړ سپين آس د بادشـــــاهـۍ

د شعر داوو خويندو شهزاد ګيـــــو ســـــــره ولاړ
يو شين زرغون طوطي و خو حيران يــــمه پـــــه دې

په سبل کې د جنـــت له تو تکـــــيـــو ســـــره ولاړ
مړه شوي ګړنګونه يـــــې ژونــــدي پـــــه ازانګو

شپونکی آشنا مې ورک شو ل شپېلـــــيو ســـره ولاړ
کاروان د سرو غاټولو يې وځان پـــــسې راتـــــول

ننګيال په بدرګه کې له غـــتـــيـــو ســــــره ولاړ

۱۹۹۹۸/ ۵ / ۷ / پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لته د یاقوتو چینه

دلته په دي خاوروکي دستورو ډک أسمان ویده

دلته مو (ساهو) جانان دي دلته مو)) امان)) ویده

مونږ د ب تصویره یو ،بي لمر د یو

دلته دهندارو غوندي ځلنده انسان ویده

مروله تندي مرو ،سترګي پرکوم ښکلي خوږي کاندو

دلته د ((یاقوتو چینه)) لال دبدخشان ویده

دلته دوطن دغرونو شین طوطي دمه کوي

دلته دچندنوونه دلته ارغوان ویده

اوښکي د لیلا یې دسندرو توري توري دي

دلته مینه مینه د مجنون خیري ګریوان ویده

دلته به په زړه ګورئ دانوري سترګي کارنه کا

دلته درمزونو درازونو یو جهان ویده

ښکاري مرور دی هغه ورور هغه شاعر زما

دلته دوطن د((پسرلي ((ښکلي ارمان ویده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډک زمونږ د زړونه دي تشېږي نه رودونه دي

دلته ټپه ټپه ده غزل ويده رمان ويده

پام کوه سلام کوه نيسمه چي ګستاخ نه شي

دلته يو عيار ويده يو ځوان مرد ميدان ويده

ده هم پنجه نرمه کړه دوخت له بل مغل سره

دلته يو سر تيری سپاهي دخوشال خان ويده

سترې سترې راغي د رحمان غيږ کي يې سر کيښود

دلته دکندز دسرو غا ټول بيا بان ويده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارواښاد حاجي صيب دولتزي ته !

مضطرب يو نن سکون له مونږ نه ورک دی
يو شيرين سړی پرون له مونږ نه ورک دی
چې پرې ستړيو لارويو به سـر کيښـود
د بهير هغـه څنګون له مونـږ نه ورک دی
هر يو توری يې تراوښکو نـــه هــم روڼ و
د خوږې مينې مضمون له مونږ نه ورک دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بیګاه لیدلې خوب و

ما بیګا لیدلې خوب و

چې شپه راشي او بیګاه شي

بیلتون برید راباندې وکړي

او له غیږ مې یار یو سي

مرغلرې تار په تار شي

له امیل نه مې تار یو سي

***

ما بیګاه لیدلې خوب و

څوک له مانه قمار یو سي

غلچکې په منډه منډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سور څنډې له ستاريو سي

په ورغوي کې مې لال وي

رانه دا هم ښامار يو سي

***

ما بيګاه ليدلې خوب و

چې سيلاب راشي ښار يو سي

د ګودر له جينکو نه

د منګيو کتار يو سي

شين لوګې له کلي خيژي

او ر په غيږ کې چنار يو سي

***

زه سهار له خوبه ويښ يم

چې خوب راشي دلدار يو سي

د بهير له څونې غيږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو سپین ږیرې سردار یو سي

دی دژوند له مرغلرو

دمرګ پیغلې ته هار یو سي

***

لمدې سترګې زړه داغلی

نن سهار له خوبه ویښیم

ته وا ، ښه ږلۍ وهلی

لاله زار له خوبه ویښ یم

11 / 4 /   2000

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

غم دې زما په اوښکو څکه وکړه

پر دې ایمان لرمه

نمک حرامه نه دی

کله یې هم چې لاس ور ورسیږي

ستا د خندا ګلاب ته

له مایې نه دریغوي رابه یې وړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوعا

زه چې سره ګلاب ته ګورم

دزړه تنده مې شي ماته

بې اختیاره دوعا وکړم

کله ګل ته کله تاته.

خدای دې ډېر لري ګلونه

خدای دې نه کړي چې راشنه شي

ستا په سترګو کې ګلونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

امتزاج

څه ګلاب ګلاب ملګري دې راکړي

زما زړه په ګلابونو کې نغښتې

بلبلک دی بلبلک دی

پرې باران دګلابي نغمو را وُري

زه به ولې ګیله من یم

که یو څوک دې هم راکړي

دښمنان لکه اغزي دي

څه دنیا خونه ورانیږي

که همدا په ګلابو نو

کې نغښتې بلبلک دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغزو په لښته ووهي او شغ شي

سور په وینو اواز وکړي

د دردونو په وزرونو پرواز وکړي

پاڼې پاڼې ګلابونه ترې خواره شي

او رڼې رڼې اوبه یې په سر واخلي

ما خوږې خوږې نغمې له تانه غوښتې

ما په وینو سرې نغمې له تانه غوښتې

تا هم راکړې زما ربه !

د ګلاب او داغزي له امتزاجه

د دښمن او د دوستانو له مزاجه

ستا د دومره ستر احسان ډېره مننه

۲۱/۸/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل او بنیا دم

دګل خوراک خاورې، ایرې او سره

لړې رنېې او ډیرې خړې اوبه

بیا هم سپیڅلې دی، ښایسته دی، له وږمو ډک دی

سترګې او زړونه پرې خوا ږه شي له رنګونو ډک دی

خو ، بنیادم چې پرېښتو ورته تندی ایښی دی

ګل ته ورګوري او تر اوښکو نه رنېې اوبه څښي

له تکو سرو منهو نه خرپ وباسي

حیران په دې یم ، دا بدرنګ ولې شي

۲۲ / ۸ / ۲۰۰۰ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښېښې يېلې وهم منډې پروت مې غاړه کې پټکی دی
ځاروان مې نارې ناورې ځي کاروان يې ګړندی دی

منګول يې پر لمن کېږدو جوړه زه او جانان مې
تر منځه مو يو خدای دی دې خوازه يم اخوا دی دی

ګلونو مې پر سترګو دېر غل تړلې نيت دی
ما خپل دزړه په وينو لمبولی پسرلی دی

د پټ ضمير په باغ کې مې ستا مخ ته مخامخ يم
چې ستا دمخ په مخ راته هنداره هر کو دی

رباب يې کړه مطربه چې په ترنګ يې ستوري ګډ شي
داژوند مې دغمونو لمر وهلې وچ لرګی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

له زړه نه اوښکو ورشئ له ښکاري نښه خطـــا کـــړئ

لينده په لاس را کاږي د کبلي په خوله کـــې تـــی دی

چې هر يو کليوال يـــې پســـې غشـــي دي راخيستـــي

شاعر يې غرڅنې دی که غـــزل يې غر څـــنـــې دی؟؟

بس ستا د بنګړو شرنګ با نـــدې کوي تول د سندرو

په خدا که بـــه کاروان دې پوی په سُر دی يا په لی دی

نريزې تنې داوم ژور دغره لوړه څوکه

۱۷ سنبله ۱۳۷۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دشپې چو پټیا دیوالي ګړي ټک ټک ماتــوي
او که زړګــر غمــې دعمــر په څټــک ماتوي

ستــا پــر تنکیو پښو مین دی ته خبر هم نه یې
چــې په تنهــا کو لا ســو کانې دسرک ماتــوي

ښایي دښکلیو تور بانه دي له الماســو راشنــه
سپینې هنداري چې دزړونو په سترګک ماتوي

داسې سیلۍ له ستوني ونیسئ چې ګام وانخلي
څلور ګلونه چې په هــر یــوه څپــک ماتـــوي

مسته غزاله دغزل ، دبـــیـــا بـــان کاروانـــه
کړه را پیـــدا چـــې دنقــاد زمری دشک ماتــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لەزړە نەراشي لکەسور دوینو خال ځاځي
لەسوري لاس نەمې دسپینې سولې سوال ځاځي

خدایەدا بیا یې دەدکوم ستوري مرۍ پرې کړې؟!
چې یو شفق وینې لەتُورې دهلال ځاځي

ها غلتەلرې دنښتر پەتن کې غشی ښخ دی
ها غلتەلرې تودې وینې لەغزال ځاځي

نن یې دې پاکې دنرګس ډکې یتیمې لیمې
شبنم داو ښکو لەلستوڼي دشمال ځاځي

دخوږ اشنا اوښکې مې ښکل کړې هک پک پاتې شومه
تروه سرکه ځنګەدشاتو لەدیوال ځاځي؟!

دنري تار پەصراط وړمه ګنهکارې نغمې
پەهر قدم کې رانەسُر توئیږي تال ځاځي

خاورین جهان کړ راتەچا رنګین بڼکی طاووس؟
ځوک مې پەسترګو کې کاروانەزرغون تال ځاځي؟

۱۹۹۵ / ۱۱ / ۷ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نــه رانـــه ازر خوشحـــاله نـــه زوی دازردی
نه مې بت جوړ کړی نه مې غوځ دبـــت وزر دی

خوب مې تښتید لې که په لاس درغی رایـې وړه
ماته چا ویل چې پر خوبـونـــو دې لاس بـــر دی

څم چې له لفظـــو نو نه دشا تو مچۍ جوړې کړم
چـــا وې ژړید لېی دلته ګل د پــــیغـــمبـــر دی

بس دزړه په مراندو څو ملا ماتي لغات وتـــړم
ګرانه ! شاعري څه ده ؟اسان غو ندې هنـــر دی

لپه لاس مې ونیـــول ســـاقي کرم به ډیر کوی
تــــاتــــه دې دعا شي خو همدا زمـا ساغر دی

ګوره چې کاروان دبلـــبلانـــو درتـــه راولـــي
راغی له ځنګل نه ، دګلـــونـــو جـادو ګر دی

۱۹۹۹ / ۶ / ۱۳ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټول مرور دي نوم د کوم يوه په جـــــام وليکم؟
په دروازه چـــــاتــــه سلام وليکم؟ د ميخانې

پرځای د باز بڼکه به قلم کــــــړمه د غشــــي
به کوتـــــــرو تـه د بام وليکم مضمون د مينې

ګلاب خــــو ستا د سترګو په خاطر زړه ماتوم د
نـرګس ورته امام وليکم صف شي چې ګلان دې

راکړی قـــــلم ډاډ د غشي جـوړېدلـو دا چې
ګل اندام وليکم په وينو بــــه داستــان د ديو د

ټک لکه لړم راکوي زړه ته څوک خو شته چې يو
ورو -ورو په آرام وليکم د زهرو ذکر به يــــې

" کاروانه " ! نه يې مني خو به خامخا وي پکې
که د غزل هره مـــــــصره لکه خيام وليکم

پېښور ۱۳ / ۶ / ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمولـــي رانه دتـــاندو غــزلــونــو کتابونــه
بادونه بې ســواده دګلــونـــو کتـــا بـــونـــه

سپوږمۍ زموږ دکلي درنــو ستـــورو استـــاذه
اوبو غوندې روان وايي دغرونـــو کتـــابـــونـــه

ستا سترګې شاګرداني له تنـــبلو نـــه تنبـــلـــې
لوستـــــي نه شـــي دسوو لـــوو زړونو کتابـــونه

چې ستا وروزو بڼو ته مخامخ شو ترینه هیر شول
په یاد يې وو دغشو کمانـــونـــو کتـــابـــونـــــه

يو څوک لکه چينجې دربا بي ځانګو رګ رګ کـــې
يو څوک رانه سيزي دچنـــارونـــو کتـــابـــونـــه

يو څه الفبا خو يـــې ظا لمـــې زمـــزمـــه کـــــړه
چې نغاړي پـــه مـــو ســـکا کې درازونو کتا بونه

غـــزلې دزلمو بـــه څنــــګه وکــــړي غـــزونــــې؟!
کاروانـــه چـــې خپـــاره نـــه شـــي دنجونو کتابونه

پيښور ۱۵ / ۶ / ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د تورو سترګو څنګ ته را لویـــدلی

لپې لپې د لفظو نـــو مـــې تـــرې ډکـــې

د شپیلۍ غږ و ګــړنـــګ ته را لویـــدلی

د تندي خال مې پـــه ژبه ترینه وا خیـــست

بختو ر مې د زړه زنګ تـــه را لـــویـــدلی

سره لمبه . سپیـــنې جامې مـــا به او کـــړي

لمر ، دوا ورو ډک سالنـــګ ته را لویـــدلی

ما په خوب لیده چې پروت یې و په ښنو کې

د پـــاچـــا سر و ملـــنګ تـــه را لـــویدلـــی

له کاروان غـــریـــب نه سُر د غـــزل ورک دی

ستا د شنو بنګړو یو شـــرنګ ته را لویـــدلـــی

غرنې نظر مې جنګ ته را لـــویـــدلـــی

۱۹۹۹/۶/۲۸ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چــې تــرانــو راپســـې درستـــو اقتـدا کړې ده
ماتـــه دکلـــي دګـــودرجنـــو دعـــا کـــړې ده

خـــود بـــه لفـظـــونو تـــه دسرو زرو اوبه ورکوم
ما پیروي ستـــا دلاســـونـــو دکیمیا کـــړې ده

زمـــا په ســـرکې پیغـلې ګـــرځي دلرغوني زمان
دلتـــه سپـــوږمـــۍ رڼا پر څانګو دسوما کړې ده

حـــق دی چـــې مـــونږ یې دزمریوپر څرمن ولیکو
دپښتنو ټپـــو سیـــالـــي داوستـــا کـــړې ده

په دوو کې هک پک یم له کومې غاړې لاس را تاو لړم؟
دا قـهـقـهه راته ساقـــي او که میـــنـــا کـــړې ده

دتـــار پـــري کـــړي کاغـذ باد په شان چې هر چا ونیو
دهغـــه خپـــل شـــو ، خپـــل زړګـــي رانه هوا کړې ده

چـې څوک یې نه مني هو ښیار به وي مستان خو نه دي
کنـــه کاروانـــه پـــه غـــزل کـــې دې بلا کړې ده

۲۸/۶/۱۹۹۹ تنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ریــاضــت مــې لا هــم هغســـې روان دی
هغه ښکلی په خدای اوس هم راته ګـران دی

غم دې غل دی پسې غلــی غلــی راغــلم
پروت په زړه کې مې غمی ستا د پیزوان دی

ته راشنه شې په سره شال په شنه لباس کــې
شیـن طاووس په سر کې ناست دارغوان دی

یوه شپــه په بـــدرګه د ستـــورو راشـــه
مادې نــوم دورځــې زر ځــله ګــردان دی

څلور قله مې پر ځــای چُــف دې راګــوره
ختــم کـړی مې په تا پســـې قـــرآن دی

ستا کاروان دې خدای د ګل غیږې ته یو سې
لکـــه پـــرخـــه له اغـــزو نـــه اویـزان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مونږ دوه دیــو کیدلو په تکل کــې سره ناست وو
باران را وریـــدلــو په ځنګل کــې سره ناســـت وو

د خدای لـه تــرنــم ځنــې مـــو غیـــږې ډکـــولـــې
نغـــمـــې مـو ښکلـــولې په غزل کې سره ناست وو

له ډیـــرې خوشحالې مو شپه په اوښکو بدرکه کړه
بلا اور اورکې وو په ځل ځل کې ســـره ناســـــت وو

موسکـي موســـکي تر سترګو پورې هم تللو راتلـــلو
خوارۀ د درزیدلو زړونو تل کې ســـره نـــاســـت وو

شکست وو او که سوبه زمونږ دواړو په نصیـب شوه
د مینې د جنګ لوبه وه مورچل کې ســره ناســـت وو

جـــرس نـــه و قـــمـــري د کـوکوګو نارې وهلې
کاروانه لاروي وو په منزل کې ســره ناســـــت وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کلـــي تـــه بـــه درشمه او پاس به غـــره ته وخيـــژو
ځنګ تر ځنګ به ګرځو لاس په لاس به غـره ته وخيژو
شنـــې درې که ډيـــرې هـــم له سپينو او بـو ډکې دي
ځـــو به پـــکې ځـــو بـه پـــه سره آس په غره ته وخيژو
دوه په دوه به ورک په تور ځنګل کې شو په سپينه ورځ
شپه شوه لکه ستوري د الماس بـــه غـــره تـــه وخيـــژو
ژوند ديوې ګرځندې او مستې ميـــکـــدې نـــوم دی
ځه سره له خم او له ګيـــلاس بـــه غـــره تـــه وخيـــژو
ځـــه چـــې ځـــو دمينـــې دګلـــونو له کـــاروان سره
پاک له انديښنو او له وسواس به غـــره تـــه وخيـــژو

دعاشورا ورځ پيښور ۱۳۷۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې سپوږمۍ یم دیوې تورې شپې په شان یم
ستا تر زلفو هم زر ځله پریشان یم

له باران اوښکو مې شنې زرغونې شنې شوې
لمر ویشتلې هم دوړانګو په کمان یم

سور وزرې د زړګي بلبل مې ورک دی
لکه ړدن دانه دانه تیت و پاشان یم

مجال نشته چې زرینه هوسۍ راشي
دیوه وران کمر د ډډې ارغوان یم

و دې کور ته د پاچا دراتګ وخت دی
اوښکې اوښکې له خپل زړه نه راروان یم

دا چې یم د شهادت په لمانځه پایم
لنډه دا چې لکه وران افغانستان یم

ته وا مانه یې وژلې سل اوښان دي
د منزل د نیمې لارې لوټ کاروان یم

۱۶ / ۵ / ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پاځه له خوب نه خوب دې ډير شه د خبرو وخت دی
تا وان به وکړې ګرانه ګران تر مرغلرو وخت دی

دوی پــه چنــډن کــې دې خوړلي د مارانو زهر
د شين بڼکو شنو طــو طيانو د شـــکرو وخت دی

د سهار لمانځه ته دا ذان پر ځای په غـــا ړو پـــاځو
زمونږ په غرونو کې د زرکو د تنـــځرو وخـــت دی

ګيډۍ دې ږدم داوښ په بـــار کې پسې پلې به ځو
بيا د بـــرو ځــــــو د ســـر ګړو د مـــزرو وخت دی

ځــم جـــوړوم پـــه کليـــوال جـــانان ټوکرۍ د نظر
د تورو سترګو په تو رغر کـــې د ګـــور ګرو وخت دی

چې شو مه دم شي شپه پخه شـــي او ويده شي خلک
کاروان دې اوري کنـــه دايـــې د سندرو وخت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوریـــدې مـې هـــر ســهـــار تـــورې بـلبـــلې

ستـــرګـــې ستـــا پـــه نغمو بـــار تـورې بلبلې

خدایه !ژوند مې شین ځنګل دچور کونډې کړې

پــــــه کــې ګــډې پــه چــغار تـــورې بـلبلې

اغـــزن وخت ګل ته دغـــاړې غـړونـــــــدی و

چـــغـــیـــدلـــې چـــې پـــه دار تـــورې بـلبلـــې

دنرګـــس دغم رانـــجـــه یـــې دي خـــوړلـــې

چـــې چـــوپ چـــوپ دي دچنـــار تورې بلبلې

رالیـــږلـــې ، چـــې کاروان غـــزل کـــړي

دســـنـــدرو اُستـــــکار تـــورې بـلـــبـلې

۱۹۹۹ / ۱۱ / ۱۴ نریزي کلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کــله لــرې میــکدې ته ، کــله بــرې میکــدې تــه
هغــه رنــد یمــه چــې درومــم، هــرې هرې میکدې ته

هــغــه جــام زمــا مراد دی، چې جانان یې راپه یاد دی
دثــواب لپــاره راغــلــم ، ستــا کافــرې میـکدې تــه

شپــه شــوه شنو لمبو اغوستې ، دشیشو نازک لباس دی
شیـخه پام کــوه رانه وړې، بیــا ډبــرې میــکدې تــه

تیر وتم دیار په سترګو ، کـله بــاز کـله شاهیــن شــي
ماوې راغلې له جومات نه ، بــرګ وزرې میـــکدې تــه

له باران دې غیرہ ډکه، ساقـي راشـــه چې ګل ګل شـــي
دغــو تیــو ډیــرې راغـــلې ، بیا لښــکرې میکدې ته

دکاروان زړه دې مات مات کا ، چې مینا ته غمي جوړ شي
خــامـــخا که چیــرته راغلې ، څوک زرګرې میکدې ته

پیښور ۱۹/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غــــرونو خلک یو کارونه د بازار نــه کـــوو
شـــه‌ډل په‌ډل ګــرځو هیڅ ډول او سینګار نــه کــوو
د خـــدای مارغان راځي نغمې د ملـکوت غـــږوي
مطــرب ته اړ نه یو او ذکــــر د ســـتار نــه کــوو
د ســـر قاتل ته هم سـلام کوو سلام یـې اخـلـــو
ولـــو یې مخـامخ له شانه پرې ګوزار نــه کوو
پـــه ستن کې تار شو اچلوی د سپـــوږمـی پـه رڼا
څـــراغ کې تېل نه سیزو دا د تاوان کـــار نه کوو
لـــه پړانګ څرمنه اړوو چې لنګې غـــواوې داړي
پـــر ځـانګې ناستې مرغکۍ د کـانې وار نه کــوو
بـې خـــونـده نه یو په خوږه په ترخه ښــه پــو هیږو
خـــورو یـــې پر هیز له خوږو شاتو د کو کنـار نه کــوو
زلفــې خـــو زلفې دي چې لاس پرې وهو خوند راکوي
پــر پـــراتـــه پړې هم ګومان د ژوندي مـــار نــه کــوو
په نیــــمه ورځ ترینه راګرځو نه چې ورک شـــو پکې
پکې اشــــنا مو نه شته ځکه شپه په ښـــار نــه کوو
د نګې ښکـــــلا سره د مینې مزې بـــیا غـــځـــوو
ګرانه کاروانــــــه بس خبرې په چنار نـــه کـــوو

پیښور ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې هر طرف ته ځم زما تګلوري ته يې ته يې

که شپې شوې هم په لويشته لويشته ستوري ته يې ته يې

قربان له ګستاخۍ مې راته ډيرې ښايسته کړې

زه نيغ په نيغ درګورمه کوږ ګورې ته يې ته يې

يو څاڅکې د شبنم يمه د لمر له ډاره غلی

ژوندی اوسې د سرو ګلونو سيوري ته يې ته يې

د نجونو که درپام شو نو اميل ته به دې يوسي

ځلانده د کاروان د غزل توري ته يې ته يې

۲۰۰۰ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا وحشي ښکلا به ټول جنګي آسونه رام کړي
سل زره لښکر به د کفارو په سلام کړي

تش منګي به ډک شي د رحمت له شرابونو
راغی ، باراني ساقي به سرې منګولې جام کړي

ستا عقا يي ستر ګې به يې ګډې په هوا کړي
سل زره کوترې که راغونډې ځوک پر بام کړي

زر اور اورکي د هر غاټول په تش کنډول کې
کينوه جانانه چې ډيوه ډيوه ما ښام کړي

ښکليه چې پر سپينه ټنډه وغزوې کونځې
شرنګ شي مريدان دې تورې لرې له نيام کړي

زړه په صبرو ساته يو ښکلی خو به راشي
هسې نه چې غم يې د دنيا درنه تمام کړي

مستې صو فيانه سندرې مه وايه «کاروانه»
ګوره په اتڼ او په ګډا به خاص و عام کړي

۱۵ / ۵ / ۲۰۰۰ د نريزې کلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا خبـــرې لکه تانـــدې مرغـــلرې

وایـــه دیــــرې مې درباندې مرغلرې

دوطـــن د پیغلو غاړې دې بــې هاره

تربنـــو یې اویـــزانـــدې مرغـــلرې

پرغوټۍ شونډو دې ګل دخندا غواړم

دعا ګانې مې ځلاندې مـــرغلـــرې

لمبو زنه ترسر تیر شه که یې غـــواړې

دڅپو تر پښو دې لانـــدې مرغـــلرې

څوک دلمر ماښو ساحـــل ته راوتـــلی

دریابـــونه څپ څپانـــدې مرغـــــلرې

په غربت کې دې شاعـــره غنا نغښتې

ستا سنـــدرې او ستا ساندې مرغلرې

پرګودر دکیمیـــا ګروکاروان راغـــی

شنې ویالې به شـــې بهاندې مرغـــلرې

خوست دنریزې کلې ۲۰۰۰ / ۵ / ۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نیمه شپــه ده ویښ یم له یو چا سره غږیږم

بیا مې د سندرو له پــا چـا ســـره غږیـــږم

نا ست یم په خلوت کې یو ملنګ د زمانې یم

غــلی غــلــی غــلی له غــو غا سره غږیږم

نن مې درته ډیرې زاری وکړې خو رانغلــې

مــه راځــه ، سبا بــه زه له تــا ســـره غږیږم

خدای چې راکړه برخه د ښار یاره مه کړه رخه

خوار غریب او ښبــه یم له ښکلا سره غږیږم

لاس مې په ځنځیـــر تړلي پښې په زولنو دي

ستـــا د شنو بنـــګړیو له شـرنګا سره غږیږم

لاړ شم درمندونــه وي ځـوانـــان وي اتڼو نه

ډول ســـره غـــږیـــږم لــه سُرنا سره غږیږم

کټ کټ له خندا نه درته شنــه شــمه کاروانه

جام یمه زه جام یمــه مینـــا ســـره غـــږیـــږم

۲۰۰۰/ ۵ / ۲۳ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ د کلي غنم رنګ شهید ته

غزل

وطن داور پـــه سیند کې لامبي زلمي جنګ خوړلي

د کابل جـان دنجونو مړي هـم نهنـــګ خـــوړلي

غځ د شهیـــد ې لیلا و اخـــله منـجور مجنـــونـــه

د ګور چینجو هم ترې ځونډې ځونډې لونګ خــوړلي

زما یاران ګـــورئ د ګل روانـــې ونـــې ښـــکاري

چا پر ټټر غشي ټـــومبـــلي چـــا پر څنګ خوړلي

نن خو د سپینو تورو خرپ تـــه پـــه میـــدان ولاړ وو

هغه پرون چې وو د شنـــو بنګړیو شرنـــګ خـــوړلي

تانـــدې نغمـــې د ســـرینـــدې لـــه وچ لرګي وروه

نتلي زړونه مـــو مطـــربـــه خـــدایـــږو زنګ خوړلي

هغه لشې لشـــې بـــانـــه داشنـــا نشتـــه نشتـــه

د مرګـــي ژرنـــدې ومـــرې ډیر دې غنمرنګ خوړلي

غزل یې وانه ورې چـــې عقـــل بـــه دې وتمبوي

دې لیونـــي کاروان دی لپې لپـــې بنـــګ خـــوړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کــــله دا ، او کـــله دا راکــــــوي يـــار
عجيبه خـوف و رجـــا راکـــوي يــــار
کـــه دلمر غوندې دغره شاته پټ هم شي
پــــر سپـــوږمۍ واوړي رڼا کـــوي يـــار
چې دستورو په تسبو مې شپې رڼــې کړې
سپينـــــه خـــولـــه به خا مخا راکوي يار
دڅپې غوندې له غيږې نه مې تښتـــــــــي
ددرياب غوندې غـــوغـــا راکــــوي يـــار
سلامــت دې وي ساقي مې دی ورجارشم
که بـــه زهـــر که ســـومـــا را کـــوي يـــار
لپــــې لپــې راته ژاړي چــــې مــــې وژني
مـــرغـــلـــرې خـــون بهـــا را کوي يار
دکــــاروان مستــــه غـــزلـــه در وری شم
څـــه پـــه مينه مينـــه تـــا راکــــوي يـــار

۱۹۹۹ / ۵ / ۵ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستوري خاندي ستوري ژاړي خبــر نـــه يــم؟

دوې راځي ؟ که مـا ورغـــواړي خبـــر نه يم؟

ورځې شپې دي برګې سترګې ؟ که پړانګانــې؟

راته موسکا ؟ که مې داړي خبـــر نـــه يـم ؟

چې زما دزړه دجـــام شـراب يـــې نوش دي

پښيمـــان دي ؟او که ويـــاړي خبـــر نه يم ؟

زما زړه ماتوي دوی به چيـــرتـــه اوســـي ؟

داغمونه کور ويجـــاړي خبـــر نـــه يـــم ؟

دامهين غزل به څـــوک وايــي کـــاروانه ؟

بلبلان ؟که سندرغـــاړي خبـــر نـــه يـــم ؟

شنبه ۱۹۹۹/۵/۵ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ولې راته وايې چې لږ وار کـوه وار څــه معنــــی ؟
کار د مينې کار دی له دې کار نه انکار څه معنـــی ؟

ليچې په لاس راکړه چې ولول څنې خــورې وي پرې
شرنګ د بنګړو خوند کوي تش تار د ستار څه معنی ؟

ووايـــه دژونـد دفـلسفـــې شــــاګـــرده ووايه
سر په اوږو څه معنی او سر وي په دار څــه معنـــی ؟

غاړه کې مې لاس يو سه چې حــس لري او روح لــري
مړې مړې مر غلرې وړې پيلې په تـــار څــه معنـــی ؟

خلک پکـــــې خدای لټوي ته ماشوم خبـــر هــــم نا
پوی به شې او لوی به شې چې سترګې د يار څه معنی ؟

دا غــــريب ســـړی ګـــورئ له غرونو پرون راغی ،نن
دومره جـګ برجونه د سندرو دښــــار څه معنــــی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښــایــې چــې له دې ښاغلي لویه ښکلا ورکه ده
دومره د ښــکلا په لټون سترګې په لار څه معنی ؟
لاس د ښکاري څه وایي ؟ او زړه د غرڅې څه وایي
غوارمه یوه معنی لا لیه چې ښکار څه معنــــی ؟
چوپ شمه که ووایم چې د نـګه یاره تـــا ښــــیم
خلک راته وایي چې « کاروانه » چنار څه معنــی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پکـــې راتـول مو دي تنکي تنکي الماس درنها
مـــونږه تل وړی دی په دواړو سترګو پاس درنها

شپـــه څه بلا ده ، دوصال مخه نیولـــې نه شي
ستــــوری وستـــوري ته ور وغځوي لاس درنها

دڅیـــړې ځانـــګو کـــې به تورې بلبلکې اورو
پــــه تورو غــــرونو کې به تل ګرځو په آس درنها

دشپو په څو ، کې شپه پلوي شول یر غل ته تیار
ستـــرګې ور وبـــــریښـــوه واغونده لباس درنها

ستا دکاروان په مخ کې بیا دتیارو زور ولاړ دی
ساقي تر مورګو پـــورې ډک راوړه ګیلاس درنها

۱۲/۷/۲۰۰۰ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کلی لرو غر لرو دستـــورو ډک اسمـــان لــرو
شین دبو ډې ټال ګوره نــرې نــرې باران لـــرو
ښکلیه لاس راوا چوه تش لاسي یو بې برخې یو
روغ یو لیوني موکړه تنهې لرو ګــریوان لـــرو
راشه او ځولۍ دګلا بونـــو پـــکې وشیـــنده
مونږه هم خبرې درښو اوبـــو پـــه شـــان لـــرو
داسـې نه ده هم چې ګني وخت له ورکوو دیکه
زړونه لرو ، مینه کوو ، ښه ښکلی جانـــان لـــرو
رابه شي ، پاچا به شي زمونږ دملنـــګۍ په زور
خـــدای لرو ، رســول لرو ، وطن لرو قرآن لرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه دچا اتل یـــمه او نـــه دچـــا ایـــډیـــال یـــمه

یو غریب شاعر یمه او یو غریـــب لیکـــوال یـــمه

وخت و ، چې نړېدې له تندې مړوې ما ډک جام درکړ

نه به یم ساقي خو د همـــا غه جـــام کُـــلال یـــمـــه

سـرې اوښکې دبُورې هوسۍ شنو اوبو کې ګورمه

ناست یم تر چنار لاندې نـــه قطـــب نه ابدال یمـــه

زړه مـــې پاس دزانـــې پـــه وزر پورې تړلې دی

پـــام کـــوه ، دغشـــو واله ! زه هم دچا خیال یمه

خدای که مهربان شي ګوندې سره ګلونه شنه کړمه

کبر نـــه مـــې وســـاتـــې دتورو خاورو سیال یمه

هو منم تـــش لاسی یم خـــو تا به ډک له ګلـــو کړم

ګله ! مـــاتـــې ځـــانـــګې پـــه ما وتړه رومال یمه

زه داوښکو څاڅکې ، پرنیم ژواندو پاڼو پروت ښه یم

پـــښـــې دې پـــر تـــندې نه ږدمه ، نه دزنې خال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـــار يــمه تــش تـــاريـم ، په بيلتون پسې راوتی يم

تاو به دی ترغاړې مـــرغـــلرې کــړم وصـــال يمـه

ما دزړه خيرات کړی دی موســکه به راځـــي اخـــــر

چاويل چې زه ګنــې دسپيــــنې خـــولګۍ سوال يمه

جاردې چې په سپين لاس دې په تورو کاڼو وويشتم

شپـــه راغله، بلـــيــړمه ، دسـرو وينـو مشـال يمه

صبر چــــــې «کاروان» دښاپيرۍ ورغوی پرانيزي

کرښې کرښې پروت په کې دورکو نغمـو پال يـــمـه

۱۶ / ۷ / ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سپین د تورو ، ورور ګڼمه تور د سپینو ورور ګڼم
دواړه مې د دواړو سترګو سپین ګڼمه تور ګڼم

پام کوه ! د کفر په فتوی مې چې ونه مانځې
زه خو میخانه خدایږو سکه د جومات خور ګڼم

وایمه ګلپاڼې دي له اور نه لپه ډکه کړم
داسې شیبې هم راشي چې سره ګلونه اور ګڼم

څڼې دې که شپې دي له سبا دې سپین لاسونه ډک
نن سبا خو ژوند ایله د شنو بنګړیو شور ګڼم

وایي راته دوه جمع دوه ووایه چې څو کیږي
یم شاعر سړی وایم ګلونه یې څلور ګڼم

لمر چې زرین سپر شي او د وینو رینګي وُري
شنه زرغونه هم مینا توري غوندې منګور ګڼم

خرڅه یې ښکاري برګۍ څرمنه په بازار کې کړه
څو د برګي پړانګ اوس د زرینې هوسۍ کور ګڼم

نن مې په رنځور و سترګو غلي ور کتلي دي
اوس خو په کاروان د نرګسي غزلې پور ګڼم

۱۹۹۸ / ۳ /۵ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جنګ به يې وژلې وي ، د سترګو جنګ بـــه راوړي
ګورې به جنګي آسان ، د ســولې رنـــګ بـــه راوړي

شنه به يـــې له نال ناله په شپه اور اورکـــې شـــي
تيږو ، نه به شرنګ خيژي او مست اهنګ به راوړي

اوښکې دخوښۍ به ځي له سترګو څــپ څپانــدې
غيږ کې هره اوښـــکه دزړه ګــوټې زنګ به راوړي

سره سره ګلابونه به بـــاروتـــو کــې راشنـــه شـــي
ګل به شي ، وږمې بـــه شي ، نشې د بنګ به راوړي

زړه زما زيارت بـــو يــــه دمينـــې د ملنـــګ دی
ښکلي به رادرومي دښکلا قلـــنـــګ بــــه راوړي

سپين دښاپيرۍ ورغـــوی پـــرانيـــزه کـــاروانه
شعر دې په خوشبو لمبوه تور لـــونـــګ به راوړي

۲ / ۷ / ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پــــر ورکـــو لارو گر ځـــومه ځـوري دنغمو
کاروان لرم تر ټولـــو ښه ملـــګرې دنغمـــو

آشنا په خـــروارو راوړه تارونـــه دربـــاب
ورواچـــوه ، ورواچـــوه بخـــري دنغـــمو

خنجر دد ښمن مات شو دجنګي نيلي تر نال
په شنـــه سهار به چيغې کړي تنځري دنغمو

ترې ايستې له ګوتميو ډکو ګوتو ده شرنګا
ګـــو در کې لري ننښه مات کودري دنـــغمـــو

په غيږ کې يې ځايږي نه ګيډۍ ګيډۍ غزل
په شرنګ چې لور ورواچوي لو ګرې دنغمـــو

بيګا ځوک زمزمه په خوله پيلوځي وه په لاس
سهار پر ځانګه ناست و سور وزري دنـــغمـــو

را پا ځوه له ځو ، نـــه دسنـــدرو ســـمنـــدر
کاروان په وچکالۍ کې تندغري دنـــغـــمـــو

پيښور ۳۰ / ۷ / ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دزاره چـــاودي نـــاتـــر سره ارمان رنګ لرې ته
ګومان حرام دی ، په ایـــمان دایمان رنګ لری ته

باران باران نظـــر خـــو ځـــکه ورومـــه پـــرتـــا
زما دغرونو ، ددرو ، دداماـن رنـــګ لـــرې تـــه

ملا لې سترګې دې دموسکو آیـــا تـــونو چینې
لکه ښکه دطا ووس دقرآن رنـــګ لـــرې تـــه

لکه دې زیړې زرغونې شوې رانیوای دې نـــه شم
څـه شوخ دلمر ، مهین دنرم باران رنګ لـرې تـــه

زمونږ دصبر پر کشتیو دې غـــو غـــا راوستـــه
شین سمندر یې آشنا څه دطـــوفان رنګ لرې ته

په پښتو ژبه چـــې خـــوږې خـــوږې خبرې کوې
تـــپه تپه شې دغـــزل درُومـــان رنـــګ لـــرې ته

دشپې له ستورو یې درواخلې تر نرګســـه رســـې
داســـې په پته په اوبو کې روان رنـــګ لـــرې ته

دسهـــار خوب یې که دنیمې شپې غـــزل یې زمـــا
زه ستا په رنګ رنګ یم کنه دکاروان رنګ لرې ته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه شي مړه شي دتکــرار له درده توري

نه مري نه مري دخمـــار لـــه درده توري

ددوو سترګو دبيمار لـــه درده تـــوري

زاره چاود لکه انـــار لـــه درده تـــوري

داحمد دشهيـــد غـــاښ له درده ډک دی

داچې ډ ېـــر دي بـــې کرار له درده توري

قلقلې کـــوي دخيـــال په شنه آسمان کې

لکه زاڼـــې په کـــتـــار لـــه درده تـــوري

له سلګو يې ډکوه چـــې سندريځ شـــــي

تش خو مه شه د خپل يار له درده تـــوري

بيا مې خيال ته شرنګيدلي اوښان راغلل

بيا به پرې کاندي مهـــار لـــه درده تـوري

بس خودا چې دبلـــبـــل سکنـــي ورونـــــه

ستا کاروانه سندرمـــار لـه درده تـــوري

۱۳۷۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو ګام کيږدي بـــل ګـــام واخلي روان په ترنـم

او شپه د سپوږمۍ شپــه ده ځي کاروان په تــرنـم

ودان په ترنم دې کړ خالـــــقــــه دا جـــهـــــان

چې کله يې وخت راشي کړه يې وران په ترنــــم

کوترې خولې په خولې شه په غومبر او په ګـــډا

په شغ دې ځي په غرونو کې بازان پـــــه تـــــرنـم

ګلونه به د سوبې وړي په غاړو کـــې اميــــــل

راځي به د جانان جنګې آسان پـــه تـــرنــــم

بادونه دي چې ځاځکي سره ولـــــي يو پربل

را وُري دې راوُري دې باران پـــــه تـــرنـم

غونډۍ په ګلو پټې دي درې درې دی غــــــر

ګلپاڼې په پنجو کې وړي مرغان په ترنــــم

د مينې په لمانځه کې به جانان شي راحضـور

د بر کلي بــــــلا ل کـــــوي اذان په تــرنـــم

راوړي به ښـــــا پيـــــرۍ درتـــه ګلونه د الهام

بس بار به دې کاروانه وي او ښـــان پـــه تـرنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه درومه یوازې پر دې لاره غــرڅــی بــو دی
ها غلته دلارې ترڅنګ پراتګ نیولــی څــو دی

دا الشـــې لشـــې بــانــه دې بــلې خــواته یوسه
دلته په دې کلي کې د شنـــو غنـــمـــو لـــو دی

برید کا پرتا ، لاس کې دې موږک د کمپیوتر دی
څګ غوږونه ګرځوه د برګــې پیشـــو میــو دی

دا دژوندانه لوبه ګټــي او کــه یــې بــایــلــي
ګوره لیونې میــن د ښــکلیــو پــر پــلو دی

یو به دې سم وایي به سپوږمۍ اخیستې اور دی
شپه شوه سورکی آس مې ودرولې پر کندو دی

ګوږې او شکــرې دې سنــدرو تــه ورګــډې
ښکارې چې کاروانه دهندو دوکان دې ګرو دی

۲۰۰۳/۱/ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې ساقي لېدلی نــه مــې ترېنــه جــام اخيستـــی
ما خو د خپل صنم د ســرو ستــرګــو ســلام اخيستـــی

څه ټُرابان بادونه بيا پــه بــوړ بو کــې راغــلـــل
بيـــده بـــهـــرامـــه بيـــايـــې شال د ګل مکې اخيستی

بې مينې وخت پرمينـــې داســـې قــد غــن ولـــګاوه
مجنون سنګسار شي چې يې تش وي په خوله لام اخيستی

خدايه ګردي کانې په لاس را پـــر تـــنـــدي يـــې ولـــم
څوک مې سهار په ولحه وړي چامې مـــابـــام اخيستـــی

هسې نه ويې نيسي ښکار د ښامار پـــاتـــې نـــه شـــي
د زړه په څرخ پســـې مـــې چـــا د څـــنـــو دام اخيستـــی

خـــدای خـــو دې نـــه کـــوي ، زما د شاعر زړه خو چوي
چـــې بغـــدادی کـــوتـــر وي تور کارغه له بام اخيستی

جانان خبر دی د کابـــل د دردلـــه رنـــګـــه ګلـــرنـــګ
خلک دې وايي چې غـــزل يـــې له باګـــرام اخستـــی

دا چې پرانزي نن دې خيـــال د ښـــا پيـــريـــو تـــنـــۍ
کاروان د ښکلي اوښ له اوښـــکو نـــه الهـــام اخيستـــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سهاره ویښ یم بیده نه یم که رابولې مرغۍ
هغه دخدای په غزل مستې سندر بولې مرغۍ

کاشکې چې ستا سو په انګړ کې یوه شنه ونه شم
لاندې ترې ټال وي ستا ، په سرکې یې را ټولې مرغۍ

دزړه پر کښت باندې یر غل راوړي فطرت دنغمو
دا یې فطرت دی چې غنم خوري او یا شولې مرغۍ

په پنجرو کې چې نغمې دآزادۍ غږوي
ستا دشاعر زړګي کاروانه دي همځولې مرغۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعر ځیله مست او ښ دی خپل ښښتن ته نه دی رام
یو سمندر شور دی ذره نه لري ارام
ویښو له مستۍ نه کړی شپه یې دي خوړلي
ده د خپل ښښتن د خیال په شوري کې بادام
منډې وهی منډې د ښکلا په غرو رغو کې
کله ترې په لاره پر یوځي د روندبار د پیغام
ما ته یې نتېی د غلامۍ پرې یې مهار دی
هیڅ د اوښانه په خوښه نه اخلي یو ګام
یو ځل که د خپلې خوښې اوښې باندې چوشو
خدایږو په ډانګونو که ترې پاځوئ بدنام
ناز به باندې نه کوې خو نیاز ورسره بویه
شعر آغا باداری او شاعریې دی غلام
هیڅ یې پیدا نه کړه دی دورکې مستۍ ترې
سترګې یې ګډیږي لکه ډک د میو جام
زر شعرونه شنه شي د شاعر له یوه زړه نه
زر کوترې والوځوي یو شاهین له بام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګــېـډۍ څــڼــې مــوډل او یــا قــربــان تــه واچـــــوئ
وریــښــمــیــنــې لــونــګۍ ګــرد سره میدان ته واچوئ
تــرخــې خبرې پــریــږدئ کــړي خــوږې خــبــرې خــونــد
شــکــر د شــنــو طــوطــیانــو شــکــردان تــه واچــوئ
کــه ګــل نــشــتــه، امــیــل نــشــته، لاسونه خو مو شته
پــه مــیــنــه کــې یــې غــاړې د جــانــان تــه واچـــــوئ
ښــېــرا راتــه دعــا شــوه د یــوه ښــکلــي کلــیـــــوال
د ښــــار ښــکلــیــو وېډال د غــره کاروان واچــوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوال

ستا په لاس کې ټولې لارې
له ماور کې ټولې لارې
دد نیا له سترګو پټه
یوه لاره ماته راکړه
چې د رګ په شان درزیږي
چې د زړه تل ته کوزیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې تیر کړی دې پرون دلري وار دی
مستانه رادرومه نن دبري وار دی

ګورئ ټول به پښتانه ډول تـه ګډیږي
مونږه تیر په بدرګه ددري وار دی

په چغار کې بلبلي دردونه نغاړه
شنه طوطا ! راغلې ستا شکري وار دی

خولګۍ راکړه ما لونګ ژوولي دینه
ستا په څنو کې زما دببري وار دی

ما دخیال په قاف کې ډیرې شپې رڼې کړې
پري واره به راځي دپري وار دی

خورې رمې به دغزل دغزالانو
دښکلا ددا سې وږي زمري وار دی

کاروان څه په شرنګیدلي قدم راغی
ښایي نن یې دنغمو دوري وار دی

۲۰۰۰ / ۳ / ۲۳ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

ډوډۍ دې مولا ګرمه لره يــخ ګړې دې ډيــر شـــه
شو دې مستې تر شاتو پورې زير غوړې دې ډير شه
داجم ګودر په ښکليو پاک لمنو پيغلــو ډک شـــه
تورزن زلمې لښکر لښکر دبخت سرې دې ډير شه
اصيل اصيل آسونه دې ګلـــې ګلـــې روان شـــه
چې ستن ترې خطا کيږي نه تو پک بوړې ډيرشـــه
غنم ، جوار ، اوربشې ، لونګۍ مهينې وريــجې
باغونه ، ځنګلونه ، ګلان سره زيړې دې ډير شـه
نغرې باندې دې باندې مه شـــه هيڅ دغم کتـــوه
چې خنده شي مير ځمن ته دمنزل ځوړې دې ډير شه
دچم يوې نجلۍ ته «کاروان» داسې دعـــا وکـــړه
پريمانې دې چمبې چمبې اوشنه بنګړې دې ډير شـه

۲۰۰۰ / ۱ / ۲۰ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه له شور نه ډکې ګوتې نرۍ نه شته نه شته

چمبې چمبې که شته د چم جینکۍ نه شته نه شته

شوې د بلبل د نغمو تاندې چینې وچې وچې

پرخې لمرونو دي خوړلي غوټۍ نه شته نه شته

د پړانګ پنجه راوېښوي، کبلې دژوند له خوبه

په تور ځنګل کې هم زرینه هوسۍ نه شته نه شته

له خیالي لاس نه مې د کب غوندې نغمه ښوییږي

شپې ږنوم خو د الهام ښاپیرۍ نه شته نه شته

د زړګي ننبه تور توپک ته په ورغوي کې وړم

خو بیا مې هم په برخه سپینه خولګۍ نه شته نه شته

د ښو ستنې راوړه او ښکې زما ټک وهه پرې

ګریوان مې ګوره په کې نیمه تڼۍ نه شته نه شته

شوبلو نیولی د کیږدیو ځای په دښتو کې دی

تر شیرازۍ کوترو سپینې کوچۍ نه شته نه شته

سترې او ښبه یم خوب کې وینم دوریښمو کاروان

سر ته سر ګړي کړم سرویږدی شړۍ نه شته نه شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه افغان ګل يې چې ګاچين به مسلـــمـــان کـــړې
هند به مسلمان کاندې او چين به مســلمـــان کـــړې

ستـــا خـــوږې خبـــرې کـــرامـــات لـــرې شـــکرې
جار د ښمه ښکلې نـــا زنيـــن بـــه مسلمـــان کـــړي

تورې برګې سترګې دې د ستـــورو ډ کـــې شپې دي
نازدې که لږ وينې شي تور او سپين به مسلمان کړي

زرکـــې او کـــوتـــرې خـــو دهســـې هـــم مـــلګرې
بـــاز بـــه دې غـــلام شي او شاهين به مسلمان شي

تـــور کمـــر د تـــور کفـــر به طُـــور غـــوندې رڼا کړې
شنه لمبه شـــه وچ کـــه وي را شيـــن په مسلمان کړي

ښـــه لـــه درده وژاړه چـــې اوښکې دې الماس شي
تـــاو تر سپينـــو غاړو لونګين به مسلمـــان کـــړې

ګورې به کاروان د مـــريد انو بـــه دې مـــل شـــې
ډير له شعر منکر ،ملحد ، بې دين به مسلمان شي

۱۹۹۸ / ۱۲ /۷ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وچکالي راغله اوبرنګه شتــه کــه نشتــه

مرو ، دژوند په شانې دنګه شـــته که نشته

چې يې لفظ و بادام زړی ، خـنـــدا نــقــل

هغه شوخه ، هغه شنګه شته کــه نــه شته

باد شاهي دزړه مې بيا بـــې شـهنشاه شوه

تــــا ســـې وګـــورئ ! ملنګه شته که نشته

پـــر تـــتـــر لاره دمـــاتـــو مـــردکيـــو

کومه لاره تر لونګـــه شتـــه کــه نـــه شتـه

چې تـرســولې سپينه خوله په خندا راکړي

په ژړا ستـــړې لـــه جنــګه شتـــه که نشتـــه

چې کاروان يې دسندرو ښــا پيــــرۍ کـــړي

څوک تور سترګې غنم رنګه شته که نه شته

پيښور ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بت جوړوم بت ماتوم یاره دا هنر لرم
زه د زړه په کورکې له خلیل سره آزر لرم

کله د چندڼ ونه شم کله هم ښامار شمه
شنه طوطیان که راشي بې شکر نه یم شکر لرم

د ګو د ګو څوکو ته جنډې جنډې د سوبې وړم
ګوښې پاتې نه یمه د سرو ګلو لښکر لرم

سین د مړو اوبو یم خو چې سپین مخونه مینځمه
شور شمه غوغا شم ډکې لپې د ګوهر لرم

سپینه خولګۍ را سپینه کوتره سپینه سوله ده
شین د زړه شهباز په جنګ کې ژوبل او ژور لرم

سپین د ستورو مېخ مېخ مې د شپې پر تا بوت بیا وهي
سپین کفن سهار لرم، زیړې شهید دلمر لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـوي پـــتنـــګان مـــې دلمــبــو دوړو ، وړې دي
پوخ په هديرو کـــې مـــې دبـــلو شمعـــو کـــر لـــرم
فـــصـــل دنـــکـــريزو مـــې داوسپـــنې ږلـــۍ وهي
غـــوڅ دخپـــل مـــاشـــوم ارمـــان لاسونه په خنجر لرم
مـــا ورته کـــاروان داوښـــکو پرخې ، پرخې ، پرخې کړ
ګل بـــه شـــم جانان مـــې دګلـــونـــو پيغمبـــر لـــرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

منصور چې ښې څنډوهي دستار وغـــور ځـــوي
په يوه چيغه به ســـل زره کـــفـــار وغـــور ځـــوي

سيلۍ دمينې راغلې بـــړ بـــو کـــې دمينـــې هـــم
له شيخ نه به دخامو خښتو ښـــار وغـــور ځـــوي

غـــم مـــه کـــوه ژونـــدۍ پـــه وي ټپې دملالۍ
شنـــې ټـــکې که آسمان پر يکه زار وغورځوي

دا ستر انځـــور ګـــر وګـــورئ کانې کوي که نه ؟
په ســـرو مـــلالو سترګو کې خمار وغور ځوي

درند تږي نظـــر پر واګـــو پـــام لـــره لـــږ ډيـــر
خولې دسپين ساقي پر سره رخسار وغورځوي

«کاروانه» غزل بوله که دې توري شول تمـام
له غاړو نه به نجونې درته هـــار وغـــورځـــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درې واړه پر ما ګـــران دي اول يـــار زما دکلي
چـــنار زمـــا دکلـــي او کوکنار زما دکلي

پـــسر يـــې لـــري ټـــــوري دهُما دوزر سيوري
ټکـــرى زمـــا دکلـــــي او دستار زما دکلي

حجرې موله جرګـــــو له مرکو نه تشې مه شه
ګودر ته جونـــــې درومي په کتار زما دکلي

په ډول په ګــــډا ګانو مرور ياران پخلا کړئ
ربـــاب زمـــا دکـــلي او ستار زما دکلي

ها پورې دغره سرته ځنځير خپور ګلونه خيژي
شايـــد چې په ولجه به شي بهار زما دکلي

شپونکی زمـــا دکلي بو يه کشر اسرافيل دی
دنيا ته به مـــحشر ځي وار په وار زما دکلي

درياب کې دسنـــدروبه ځپې ځپې ځپې شي
ټـــپې ټـــپې ټـــپې په يکه زار زما د کلي

ترې ستورى په نيزه کې دغزل کاروانه راوړه
سپوږمۍ به خا مخـــا درښيي لار زما کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای په کې ښکاري له هنداري جوړدي دالاسونه
لــه خپـــلو اوښکونه یـــې ډک دي ددعا لاسونه

څـــه کشمالی شمـــال یې ستا د مستو څڼو راوړ
نرګس له شرمه پـــه اوبـــو کـــې وهي بیا لاسونه

ظالم پاچا کړی اعلان دی چې بـــس ټـــول غوڅوي
که بیا چمبوته غځیدلي وو د چـــا لاســـونـــه

د اوبو تږی نـه یـــم بلې تـنـــدې واخیـــستمه
ښکاري اوبـــو کـــې سپینې تورې د لیلا لاسونه

د نښتر څڼو کې د شپـــې، زرینـــې ږمنځې وهي
سپوږمۍ په پوره واخلي له ستـــورو درنا لاسونه

تش لاس به ولې یم کاروان غزل پـــه لاس کې لرم
ما هم د چاپـــه مخ کې ښکل دي د مـــولا لاسونه

د نثار صیب دمه ځاي ۱۷/۶/ ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

منم په هرڅه کــــې احتیاط منمه

خویو په مینــــه کې افراط منمه

ځم له مجنون سره مسلات کومه

نه د سقراط نــــه د بُقراط منمه

تا سره هره جامــه ښه ښکاریږي

دا هــنر کــله د خیـــاط منمه

کاروان که ومري سکې هم نه لري

خوږې سندرې یې په سقاط منمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شپې چې زلفې نه شـــوې مخ د سپین سهار خطاکا
تـــــــور کفــــــار خــــــو لاره د مکې د ښار خطاکا

غشې په برم ورکړه چې ښکاري ته مو سکه نه شې
تاودی له کـــــوتـــــــرې نـــه چې سر د مار خطاکا

شیخ که د رباب په شرنـــــګ کې ښکلې آشنا ولید
ډیری به یې ګــــــوتـــــــې د تسبو لــــــه تار خطاکه

خوب وینمه لمر پلې په شنو د روکــــــې ګـــــرځي
لال د بدخشان به له خولې شین ښامار خطـــاکـــا

ستا د رنجو او ښـــکې یــــې لفظو نه د غـــــزل دي
ستا شاعر طوطي شو شکري چـــــغار خــــطاکـــا

لږمه شه تور سترګي دا د سپینو ورځو ستـــــــوري
ډېر شه ډېوه مخي چې له شپونه وار خــــطا کـــــــا

راولــــــه کــــــاروان ګـــــلونـــــه راولــه سپرلیه !
پرېږده چې له مستو لارویــــــــــو لار خطـــــــاکـــــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یــو څو ښکلي رندان به میخانې تــه راولو
لښــکر ګلان به للمې زمانې تــه راولـــو
مــا زړه ستا د وعدو د لاسه شین راوړی دی
ستا سپینه خولګکۍ به بهــانې ته راولـــو
شپه راغله ځئ وزرې د رڼا وروا غـــونـــدو
ډیوه به وزر ســوې پروانــې تـــه راولـــو
یادیږي مې نن بیا د نیزه بازو نجونو جنګ
د چا ملالې سترګې یارانـــې تـــه راولـــو
دیوان به راګوزار کړو د تخـت له سلېمــان
رښتینې ښاپېرۍ به افــسانـــې تـــه راولو
جنــډې د سخي جان به مې جانان ورپـــوي
ســرتېــري ملنـــګان بـــه نذرانې ته راولو
چـــې پـــرې کـــړي د مغُـــلو د بتانو کپرۍ
پښتـــون د ازر زوی بـــه بـتـــخانې ته راولو
د غرونو ، د ځنګلونو دی ګډا تــــه شوی زړه
کاروان "به یوې مســـتې ترانـــې تـــه راولو"

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د بدرنګۍ له سیند اوباسو د سندرو بېړۍ
الله لاهو مه کړې د ښکلو مساپرو بېړۍ
د څو کېږدیو او یو څو دانو خورما په بدل
لاړې عربو ته د لمنځو، د نښترو بېړۍ
مورې ته رادرومي الوتکې له مارانو ډکې
له مونږ نه درومي د نرګسو نیلوفرو بېړۍ
د آشنا سترګې شوې د تورو ګربتانو ځالې
زمونږ لېمې د سپینو اوښکو د کوترو بېړۍ
مونږ د تیارو د جزیرو په غېږ کې ژوند تېروو
له مونږ نه وړې ده رڼا د ستمګرو بېړۍ
مونږ ته زخمونه د ځیګر د سترګو اوښکې پاتې
پاریس ته ځي د زمرودو د لاجورو بېړۍ
مونږ د شهیدي خور ټکری کړ د جونګړې پرده
لوټمارو بار دي د رخامو د مرمرو بېړۍ
په هر غزل کې یې رنګونه جادوګر جادوګر
کاروان ولجه کړله د خیال د جادوګرو بېړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمونږ د اوښکو مرغلرې ګـــونـــــدې آب نــــه لري
د وخت خندا نه زده که ســوال تــه مو ځواب نه لري؟

پر ما ين ختـــلې دُرخـــــو ورکه بسو ګې وديږي
د آدم لاس پـــــه جنګ کې پزې تاب د رباب نه لري

اوس مونږ په زړونو کې سجدې کوو لمونځونه لري
جومات مو ويشتی الوتکو او محراب نـــه لـــري

د جنګ چينجو يې د سرتېولې پاڼې وخـــوړلـــې
په خافظه کې مو تاريخ د سولې بـــاب نـــه لـــري

پر مونږ راوُري د پـــولادو او داور لـــه اسمـــان
ګنې شينکې آسمـــان دا وسپنـــې شهـــاب نه لري

چې د نظر پرسکو ووهې تـــاپـــې د مـــوســـکا
هی د دين پربا چهی شه هيـــخ ضـــراب نـــه لري

د رستم زړه غواړي کاروانه شعر څه تـــوکې نـــه دي
پردې سرکشه رخش دې پام لره رکــــاب نـــه لـــري

۱۳۷۶ د لړم مياشت پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وګوره اوښبه راوړی بار د ګـــــلابـــــونــــو دب
خوب وینم، بلبله وایې وار د ګــــلا بــــونــــو دی

غرونو ته سوما ختلي کــــلي تــــه نــــرګــس روان
بس باچا ګلاب دی او ټول ښار د ګـــلابــونــــو دی

تللی هغه وخت چې تار دیم یې و تر څـــانـــګو تـــاو
وایي له ژوندون سره اوس تــــار د ګـــلابـونو دی

راغله بلبلکه پر هندارو یـــــې وزر مــــوښـــل
ځان به په کې ګوري پرې غبــار د ګـــلابـــونـــو دی

خواکې یې راشین شو تر کړی یې څانګې څانګې تاو
دارکــــه خـــونــــړی و خو نن یار د ګلابونو دی

دواړه په لانجه وو خـــو شاعر یې شو تر منځه برید
شپه د سپینو ستورو شــــو د سهار دګلابونو دی

وګورئ کاروان ته له نغمو نــــه یې ورمې راغلې
داسړی شاعر نه دي عطار د ګـلابـــونــــو دی

۲۰۰۰ / ۱۰ / ۱۵ پیښور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library